

30 χρόνια κλείσανε
και οι αγαπητοί μου
συνάδελφοι μου είπαν
ποιά είναι .....

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της Ε. Ρ. Β. Ε.

έγραψα ότι θυμάμαι και
όπως τα θυμάμαι.

SV2JJ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Τα χρόνια τα παλιά, ιδίως μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, επικρατούσε η γνώμη ότι πίσω από κάθε ασύρματο καθόταν και ένας κατάσκοπος. Η ασύρματη επικοινωνία, μετά τα κατορθώματα του Μαρκόνι και την άφιξη του Αμερικανικού στρατού στο πλευρό των συμμάχων τό 1917, με το περίφημο Signal Corps, είχαν αφήσει εποχή η δράση και τα επιτεύγματα των ασυρματιστών, σε σημείο να μείνει και το γνωμικό ότι, τον πόλεμο τον κερδίζει αυτός που έχει καλές διαβιβάσεις.

Στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, έγιναν κατορθώματα που βοήθησαν πολύ τον αγώνα των συμμάχων, με την επιτυχία ενός Αγγλου αξιωματικού του ναυτικού που κατάφερε να σπάσει τον μυστικό κώδικα των Γερμανών και να αποκρυπτογραφήσει όλα τα σημαντικά μηνύματα του στρατού και του ναυτικού. Το ίδιο είχε συμβεί και με τον Ιαπωνικό κώδικα. Ειδικά στην Άπω Ανατολή, χειριστάι ασυρμάτων, απομονωμένοι σε διάφορα νησιά, του Ειρηνικού Ωκεανού έστελναν μηνύματα στο Αμερικανικό ναυαρχείο και γνωστοποιούσαν τις κινήσεις του Ιαπωνικού στόλου. Όταν η Χιτλερική Γερμανία είχε καταλάβει σχεδόν ολόκληρη την Ευρώπη, από την Αγγλία είχαν ριφθεί με αλεξιπτώτα χειριστάι εφοδιασμένοι με υψηλής τεχνολογίας συσκευές και έστελναν μηνύματα κυρίως από την κατεχομένη Γαλλία στο Λονδίνο.

Τώρα ουδείς αμφιβάλλει ότι, κάποιο παρόμοιο παιγνίδι παιζόταν και αντιστρόφως. Έτσι που έγινε πλέον παραδεκτό ότι ο ασύρματος παίζει έναν πολύ σοβαρό ρόλο πριν, κατά την διάρκεια, , αλλά και μετά ακόμη από τους πολέμους, στον καιρό της ειρήνης.

Εξετάζοντας τους ανθρώπους που έλαβαν μέρος σε τέτοιου είδους επιχειρήσεις, βλέπομε ότι το θέμα ίσως να ξεκίνησε από εθελοντές. Αργότερα όμως τα διάφορα Ίπουργεία Στρατιωτικών, όταν αντιλήφθησαν την σπουδαιότητα της πληροφορίας, δημιούργησαν τις διάφορες υπηρεσίες κατασκοπείας και αντικατασκοπείας.

Στην πατρίδα μας κατά την διάρκεια του πολέμου πολλοί σταθμοί εργάστηκαν από περιοχές που δρούσαν ομάδες της Εθνικής Αντιστάσεως στην ύπαιθρο, αλλά και μέσα ακόμη από τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδος, βάζοντας σε σοβαρά προβλήματα τις Γερμανικές υπηρεσίες ραδιοεντοπισμού. Χαρακτηριστικά ήταν τα μηνύματα που έστελνε και αυτό ακόμη το ραδιόφωνο του BBC, ή του Καίρου, όπως το παρακάτω «η Μαρία χαιρετά την αδελφή της Ελένη, και της λέγει ότι πρό μερικών ημερών απέκτησε και δεύτερη κόρη»

Ποιος θα μπορούσε να υποθέσει ότι το σήμα έλεγε ότι το Κάιρο ειδοποιεί την Αθήνα ότι, πριν λίγες μέρες έφθασε στην Αλεξάνδρεια η δεύτερη αποστολή Ελλήνων αξιωματικών.

Όλα αυτά εκκέντριζαν το ενδιαφέρον πολλών Ελλήνων για την ασύρματη επικοινωνία και προσπαθούσαν να βρουν τρόπο, να πλησιάσουν αυτό που άρχισε να τους ενδιαφέρει τόσο πολύ.

Ενδιαφέροντα στοιχεία βρίσκουμε στο βιβλίο του Νόρμαν πού γράφτηκε το 1988 με τίτλο ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ και πού έδρασε κυρίως κατά την διάρκεια του πολέμου, σαν εκφωνητής του Ελληνικού προγράμματος του ραδιοφώνου του Κάιρου, όσο και με την επιστροφή του στην Ελλάδα, ευθύς μετά την απελευθέρωση. Τότε στην Ελλάδα μπορούσαμε να αριθμήσουμε μετά βίας καμιά εκατοστή ενδιαφερομένους.

Αυτοί οι λίγοι προνομιούχοι, ήσαν άνθρωποι πού λόγω θέσεως και γνώσεων, είχαν εξασφαλίσει κάποια προσωρινή άδεια κατοχής και χρήσεως ασυρμάτων συσκευών και είναι αυτονόητο ότι έχαιραν της εμπιστοσύνης των αρχών ασφαλείας και κατά γενικών κανόνα χρησιμοποιούσαν ιδιοκατασκευές, πού σήμερα μπορούμε να συναντήσουμε μόνο σε κάποιο μουσείο.

Το ξεκίνημα είχε γίνει από κάποιον Αθανάσιο Κουμπιά, πού είχε κατορθώσει να κατασκευάσει με λυχνίες ένα πομπό το 1933, έκανε μάλιστα και επαφές χρησιμοποιώντας το διακριτικό SV1AAA. Μετά τόσα χρόνια το διακριτικό αυτό έχει χορηγηθεί επισήμως πλέον, λειτουργεί, και ανήκει στον Νικήτα Βενιζέλο (απόγονο).

Γρήγορα τον ακολούθησε μια δεκάδα πρωτοπόρων με διακριτικά SV1KE, SV1AZ, SV1CA, SV1NK, SV1SP, SV1SM, SV1GT, SV1MP και του δαιμόνιου Norman SV1RX πού αργότερα από την Αγγλία έγινε το παγκοσμίως γνωστό G3FNJ. Αυτοί οι λίγοι θαραλέοι άνθρωποι θεμελίωσαν τον Ελληνικό Ραδιοερασιτεχνισμό.

Ακολούθησε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος πού έδειξε όπως προαναφέρθηκε, την σπουδαιότητα του ασυρμάτου. Μετά την απελευθέρωση είχαμε την θλιβερή πενταετή περίοδο του εμφυλίου πολέμου, πού ο υποφαινόμενος κλήθηκε να υπηρετήσει την θητεία του. Από την περίοδο εκείνη υπήρξαν ευχάριστες στιγμές αλλά και δυσάρεστες.

Οι δυσάρεστες ήταν προσωπικού χαρακτήρος. Αλλά οι ευχάριστες θα αναφερθούν διότι είχα την τύχη να εκπαιδευθώ σαν Έφεδρος Ανθυπολοχαγός του Όπλου των Διαβιβάσεων. Ενδιαφέρον είχαν οι συσκευές πού είχε στην

διάθεσή του ο τότε Ελληνικός Στρατός και ήταν όχι και πολύ μεγάλης ποικιλίας.

Ήπρηξε ένας ελαφρότατος ασύρματος γνωστός με το όνομα ασύρματος 18 Αγγλικής προελεύσεως, ένα χαριτωμένο εργαλείο, πού το έφερε στην πλάτη ένας στρατιώτης και ο χειριστής ακολουθούσε κρατώντας το μικρόφωνο. Λειτουργούσε με 2 μπαταρίες, μία υψηλής τάσεως 90V και μία χαμηλής για τα νήματα. Η εμβέλεια υπό καλές συνθήκες ήταν 5 μίλια και εξυπηρετούσε μία διμοιρία. Πολύ καλό μηχανάκι, αλλά πολύ γρήγορα σιωπούσε, γιατί εξηντλείτο κυρίως η μπαταρία χαμηλής τάσεως, ενώ η άλλη κρατούσε ακόμη.

Wireless Station No 18

Ενας άλλος ασύρματος πολύ βελτιωμένος ήταν ο Νο 22 στον οποίο τρέφω ακόμη ιδιαίτερο σεβασμό και αγάπη, γιατί κάποτε σε μία κρίσιμη στιγμή μου έσωσε την ζωή. Εργαζόταν με μπαταρίες 12V πού τις φορτίζαμε με σχετικές γεννήτριες. Ήπρηξε και στις κλούβες ένα δυνατός σταθμός ο C43 για μεραρχίες και σώματα.

Ήταν ο μόνος σταθμός πού δεν μας εκπαιδύσανε παρά το ενδιαφέρον μας, γιατί δεν αφορούσε τους Έφεδρους Αξιωματικούς. Λίγο πριν την λήξη του εμφυλίου, έφθασαν οι 694 με τις χειροκίνητες γεννήτριες κάτι πού μας είχε εντυπωσιάσει, γιατί ήταν το πρώτο Αμερικάνικο μηχανήμα και το θεωρούσαμε πολύ εξελιγμένο. Από τα Αγγλικά και Καναδέζικα μηχανήματα

θα αναφέρω ακόμη τον ασύρματο 19, πού παρείχε τρεις εξυπηρετήσεις. Μία για επαφή με την βάση, μία στο άρμα με άρμα, και μία για ενδοσυννενόηση για το πλήρωμα.

WS-19 operating in HQ of 1st Canadian Parashute Battalion, D-Day Normandy

Αυτά τα ολίγα για τις ασύρματες επικοινωνίες του τελευταίου πολέμου. Και για τους ανθρώπους πού τις υπηρέτησαν. Δύο λόγια μόνο για την εξυπνάδα και εφευρετικότητα των διαβιβαστών μας στις ενσύρματες τηλεφωνικές συνδέσεις, όταν σε περίπτωση έλλειψης καλωδίων για εγκατάσταση μιάς γραμμής επειγούσης φύσεως, έγινε χρήση αγκαθωτού σύρματος περιφράξεως και περιέργως το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό.

Όλα αυτά πού αναφέρω σ' αυτό το κεφάλαιο, δείχνουν τον έρωτα, την αγάπη κάποιων ανθρώπων για τις επικοινωνίες και τα μέσα πού πραγματοποιούνται και για τα μέλη της Ε.Ρ.Β.Ε. θα προσπαθήσω να γυρίσω πίσω στον χρόνο για να φανούν στην περιοχή μας ποια ήταν ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ.

ΚΑΤΙ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Είμαστε στην εποχή των συνταγματαρχών. Μια εποχή πού μια μικρή παρανομία μπορούσε να στοιχίσει πολύ ακριβά. Παρα ταύτα η ραδιοπειρατεία βρισκόταν στις δόξες της! Υπάρχει η απίστευτη ιστορία όπου... αστυνομικός μέσα από το περιπολικό του αφιέρωνε τραγούδια. Όταν μετά από χρόνια το μάθαμε μείναμε άφωνοι.

Βέβαια με την πάροδο του χρόνου άνοιξαν οι δρόμοι και οι ενδιαφερόμενοι σοβαρά για τον ραδιοερασιτεχνισμό, έμαθαν το περιστατικό, χάρηκαν πού ανάμεσα στα γνωστά και δραστήρια διακριτικά κλήσεως, βρισκόταν και εκείνο του κατόχου του περίεργου πειρατικού σταθμού.

Η περιοχή των 1.700 Mhz έβριθε και η Θεσσαλονίκη κρατούσε τα πρωτεία. Πλήθος παράνομοι, πού ανάμεσά τους ξεχώριζαν και μερικοί πού φαινόταν ότι είχαν κάποια κατάρτιση σοβαρότερη. Όσοι είχαν την επίσημη άδεια, παρόλο ότι αυτή ήταν γραμμένη σε κόλλα αναφοράς και απλά έγραφε, «διά της παρούσης επιτρέπομεν κλπ», είχαν ισχύ.

Όταν όμως επιχειρήσαμε να διαπιστώσουμε τι υπήρχε στην Β. Ελλάδα τρομάξαμε, γιατί είδαμε να αντιπροσωπεύουμε μόλις το 2,5 % των διατεθέντων διακριτικών SV1GS, SV1HA, SV1EJ, SV1IL, SV1GE, SV1DV, SV1GX, SV1CS και μερικοί ακόμη.

Εικόνα πού έδειχνε ότι η περιφέρεια παρηγκωνίζετο θλιβερά. Συντριπτική η υπεροχή των Αθηνών όπου είχε από το 1958 την έδρα της η Ε.Ε.Ρ., η Ένωση Ελλήνων Ραδιοερασιτεχνών. Ένα σοβαρό σωματείο με εξέχοντα μέλη πού ανήκαν σε υπαλλήλους πού κρατούσαν υψηλές θέσεις σε υπηρεσίες και Υπουργεία, αλλά και ανεγνωρισμένους τεχνικούς των επικοινωνιών. Υπήρχε όμως ένας περίεργος μυστικισμός. Όλοι μιλούσαν χαμηλόφωνα, μην μας πάρουν χαμπάρι και γεμίσουμε σαβούρα.

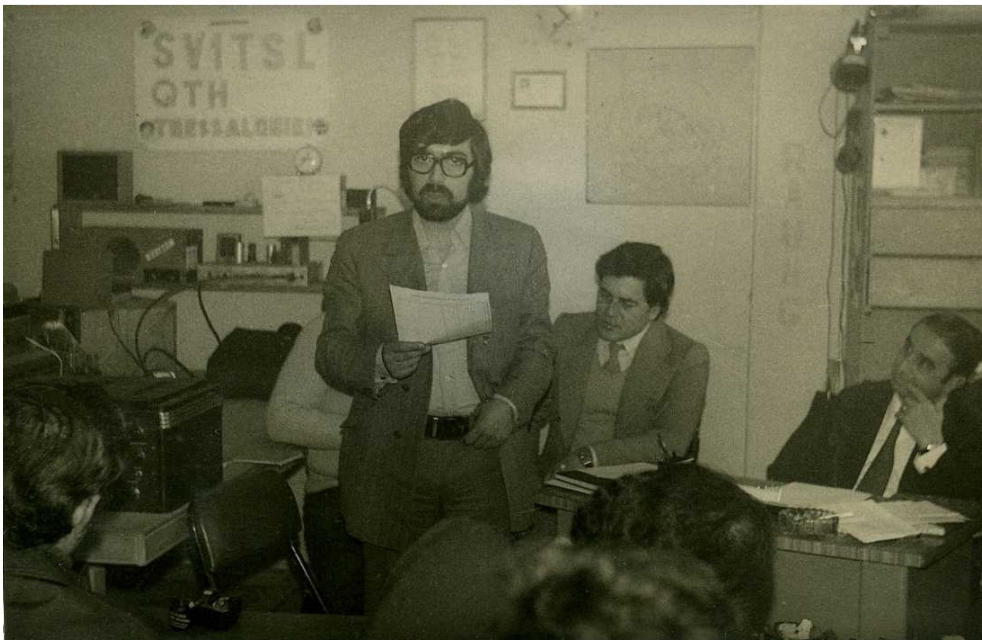
Αυτό θύμιζε πολύ τα κλειστά και ολιγάριθμα club. Προσπαθούσαμε να δικαιολογήσουμε την κατάσταση αυτή, στο ότι ετοιμαζόταν κάποιο νομοσχέδιο και υπήρχε ο φόβος μήπως παρεισφρήσουν ιδέες πού θα έθεταν σε κίνδυνο τον θεσμό. Μέχρι εδώ καλά. Θα κάναμε αβαρίες. Υπήρχαν άνθρωποι πού γνώριζαν περισσότερα. Αγνωστον εν πάσει περιπτώσει τι συνέβαινε. Το σίγουρο είναι ότι οι πόρτες της Ε.Ε.Ρ. ήταν πολύ στενές και ο κατάλογος αναμονής για χορήγηση αδειών απλησίαστος.

Τότε έγινε κάτι πολύ περίεργο. Μεταξύ των ευρισκομένων στην λίστα αναμονής ήταν και ο γιός ενός αξιωματικού πεσόντος ηρωικά στην Αλβανία.

Ήταν ο Ντίνος ο Ψηλογιάννης μετέπειτα SV1DB που μάζεψε γύρω του όλους τους διαμαρτυρομένους και πήρε το θάρρος να επισκεφθεί τους συνταγματάρχες που κυβερνούσαν την χώρα. Τους εξήγησε τι συνέβαινε και πήρε μία απάντηση που δεν την περίμενε. Ουρανοκατέβατη. Του είπαν γιατί δεν ιδρύεις έναν σύλλογο να δίνεις και εσύ όσες άδειες θέλεις ??? Το μάννα εξ ουρανού.

Αυτό το πλήγμα η Ε.Ε.Ρ. δεν το συγχώρεσε ποτέ, και το μεγάλο της σφάλμα ήταν ότι στον πίνακα αναμονής ήταν ονόματα σπουδαίων επιστημόνων και τεχνικών που ο Ψηλογιάννης προώθησε αμέσως και βγήκαν στον αέρα.

Η Ε.Ε.Ρ. όμως είχε και από Βορρά άλλο πονοκέφαλο. Είχε πληροφορηθεί ότι κάτι μηχανεύονται και οι πονηροί Μακεδόνες. Ήταν οι πρώτες αποτυχημένες προσπάθειες ιδρύσεως συλλόγου στην Θεσσαλονίκη από τον SV1HA τον Σπύρο Κομιανό.

Από τα αριστερά, ο Σπύρος Κομιανός, ο Σάββας Γιακαμόζης και ο Μάριος Πολυζώνης (SK) στα γραφεία της ΕΡΒΕ

Μά είναι δυνατόν; Τι τους έπιασε όλους μαζί; Θα μας κλείσουν το μαγαζί. Γρήγορα τον νόμο και μάλιστα προσοχή τι θα γράφει. Να έχει κλειδιά. Πολλά κλειδιά. Γιατί άραγε;... Το γιατί θα φανερωθεί σιγά - σιγά στα επόμενα κεφάλαια....

Η ΡΑΔΙΟΠΕΙΡΑΤΕΙΑ

Με τον καιρό έγινε συνείδηση ότι δύο δρόμοι χώριζαν τους ενδιαφερομένους για τὰ λεγόμενα ερτζιανά κύματα. Ο ένας δρόμος άκουγε πολύ τὰ βραχέα κύματα. Παρακολουθούσαν τι έλεγαν οι αδειούχοι ραδιοερασιτέχνες από διάφορα κράτη, πρόσεχαν τους κανονισμούς των, τον τρόπο της συνομιλίας και έβγαζαν τὰ συμπεράσματά τους. Αυτά τα συμπεράσματα ήταν ότι μπαίνανε σε ένα πολύ σοβαρό παιγνίδι, πού χρειαζόταν μελέτη, χρειαζόταν γνώσεις σοβαρές ηλεκτρολογίας, γνώση μιάς ξένης γλώσσας και κατά προτίμηση της Αγγλικής, σαν την πιο διαδεδομένη στους κύκλους των ασχολουμένων με το θέμα.

Ο διάσημος πλώτς πειρατικός Ραδιοφωνικός πομπός RADIO CAROLINA που βρισκόταν αγκυροβολημένος στα διεθνή ύδατα έξω από την Ολλανδία.

Έτσι σιγά - σιγά δημιουργήθηκε ένας κλάδος ακροατών πού έκανε συστηματικά ακρόαση των βραχέων κυμάτων, ξεχώριζαν τις περιοχές λειτουργίας των σταθμών τους και προσπαθούσαν να συναντήσουν και άλλους

φίλους του hobby, της ευχάριστης απασχόλησης γιατί ακριβώς περί αυτής πρόκειται. Μιάς απασχόλησης πού είχε και τά πικρόχολα σχόλια της, αφού συχνά ακογόταν το slogan, all this is for nothing δηλαδή όλα αυτά είναι για το τίποτε.

Για να είμαστε πιο σαφείς το τίποτε μάλλον σημαίνει ότι δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί ως βιοποριστικόν επάγγελμα αλλά τά οφελήματα πού προκύπτουν είναι σοβαρά και αναρίθμητα για τα οποία θα κάνουμε μνεία παρακάτω. Σκοπός και κατάληξις αυτής της κατηγορίας είναι η απόκτηση της αδείας κατοχής και χρήσεως ερασιτεχνικού σταθμού ασυρμάτου.

Ο δεύτερος δρόμος είναι μία επιλογή παρανομίας, γιατί η χρησιμοποιούμενη περιοχή συχνότητων ανήκει στην ραδιοφωνία των μεσαίων κυμάτων. Αυτό θα πεί καταπάτηση ξένων εδαφών. Οι ασχολούμενοι μεταδίδουν μουσική και με κάποιο φορητό ραδιοφώνάκι περιφέρονται στην γειτονιά με σκοπό να ελέγξουν την εμβέλεια του σταθμού των.

Κατά την γνώμη μου είναι νέα παιδιά πού σίγουρα αργότερα θα οδεύσουν προς την κατηγορία των κανονικών ραδιοερασιτεχνών αλλά μεταξύ τους υπάρχουν και άνθρωποι του μόχθου, πού ακουμπούν το μεροκάματο τους, για να αποκτήσουν κάποιο εξάρτημα για το κατασκευάσμα τους.

Είναι αξιοθαύμαστοι, γιατί με τις λίγες τους γνώσεις κατάφεραν κατά καιρούς αξιόλογα αποτελέσματα, όπως να ακουσθούν από την Θεσσαλονίκη στην Αθήνα και αντιστρόφως. Αυτή η κατηγορία πολύ σύντομα όταν εμφανίσθησαν οι εκπομπές διαμόρφωσης συχνότητας δηλαδή τα FM μεταπήδησαν και εκεί, με αποτέλεσμα να ακουσθούν πολύ καλές κατασκευές πού πιθανόν να έφθασαν με τους τίτλους πού είχαν μέχρι των ημερών μας στην ελεύθερη ραδιοφωνία πού ακούμε μετά τά μεσάνυχτα.

Για να ξεκαθαρίσουμε τά πράγματα, ραδιοπειρατεία γίνεται και στα βραχεία όπου εμφανίζονται σταθμοί με κλεμμένα διακριτικά.

ΝΟΜΟΣ 1244/1972

Ακούσαμε για κλειδιά. Δηλαδή κλειδιά ασφαλείας, για να βγεί ένας νόμος πού θα κάνει να ανθίσει στην χώρα μας ένας σωστός ραδιοερασιτεχνισμός. Πολύ ωραία. Νά ακουστούν προτάσεις. Προτάσεις από κάποιον πού κρατάει μια σφραγίδα. Που είναι γνώστης του θέματος και αυτός υπήρχε πρίν από 14-15 χρόνια. Ήταν η πρώτη Ένωση της Ελλάδος. Ας την ακούσουμε λοιπόν.

Τα άρθρα του νόμου να καθορίζουν ποιούς όρους πρέπει να να πληρεί ο υποψήφιος ραδιοερασιτέχνης, και με μια ματιά στον τρόπο πού λειτουργούν ξένες οργανώσεις. Να κάνουμε και εμείς την δική μας οργάνωση πλαισιωμένη νομικά και να προσπαθήσουμε να καλύψουμε τον χαμένο χρόνο πού είχαμε από την λήξη του πολέμου και μετά.

Δεν ήταν δυνατόν το μόνο εφόδιο του υποψηφίου να είναι η καλή του θέληση. Έπρεπε να αποδεικνύει με εξετάσεις ορισμένα πράγματα απαραίτητα, αλλά και από την άλλη πλευρά, δεν θα ακολουθούσαμε γνωστό Αραβικό κράτος, πού χορηγούσε άδειες κατοχής και χρήσεως μόνον στους ραδιοηλεκτρολόγους, πτυχιούχους της ανωτάτης εκπαίδευσεως. Αρα είχαμε τά θεμέλια και δεν έμενε παρά να προωθηθεί το συντομότερο ο νόμος. Πάμε γρήγορα για νόμο... πάμε τρέχοντας και ο νόμος βγήκε.

Ήταν ο Νόμος 1244/1972. Πανηγυρήσαμε και αμέσως προβληματισθήκαμε. Στο άρθρο 4 §4 π.χ. πρίν προχωρήσουμε παρακάτω, διαβάσαμε ότι «προς απόκτησιν πτυχίου ο αιτών πρέπει να τυγχάνει απαραίτητως μέλος ραδιοερασιτεχνικού συλλόγου, ανήκοντος εις πρωτοβάθμιον Ραδιοερασιτεχνικήν Ένωσιν, διεθνώς ανεγνωρισμένη, μέλος της INTERNATIONAL AMATEUR RADIO UNION (IARU)».

Ωραιότατα, αλλά αυτός ήταν νόμος για κοινωνία αγγέλων. Αν γνωρίζουμε ανάγνωση της Ελληνικής, ο νόμος έστελνε ακόμη και αυτούς πού αποφάσιζαν να δώσουν εξετάσεις, να πάνε κατευθείαν να γίνουν μέλη της ΕΕΡ, η οποία πληρούσε ακριβώς τους όρους του νόμου και βρίσκονται σε απόλυτο τάξη. Γιατί αυτή η σπουδή, να εγγράφονται πριν ακόμη επιτύχουν στις εξετάσεις στον σύλλογο των Αθηνών, ακόμη και ΑΝ αυτός ήταν αναγνωρισμένος από την διεθνή οργάνωση ;

Ήταν ο πρώτος σύλλογος της Ελλάδος και σαν μοναδικός τότε αυτός ανεγνωρίσθη. Ας δούμε παρακάτω. Στο άρθρο 5 §2 πάλι τά ίδια. Για την ανανέωση της αδειας θα πρέπει να προσκομίσει βεβαίωση ότι είναι μέλος της ανεγνωρισμένης Ένώσεως, υπό της διεθνούς οργάνωσεως. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Στο τέλος στις τελικές διατάξεις τα πάντα εστέλλοντο σε μελλοντικά διατάγματα. Με προτάσεις Υπουργών. Κάτι πού κράτησε τέσσερα χρόνια και ήρθε ένα προεδρικό διάταγμα το 271/4/76 συντεταγμένο στο ίδιο ύφος του 1244/72.

Τώρα ποιος δεν θέλει την τάξη. Για κάποιον πού είναι έξω από το θέμα όλα είναι σωστά. Κάπου όμως γίνονται οι αμφιβολίες και αυτές οι αμφιβολίες επικεντρώνονται στα σημεία, όπως π.χ. αν μία Ένωση από την Αθήνα θα είναι σε θέση να εξυπηρετήσει και να καθοδηγήσει τους ραδιοερασιτέχνες πού θα βρίσκονται στα ακραία σημεία της χώρας.

Έχουμε Μεσογειακή νοοτροπία. Δεν είμαστε σαν τους Αγγλους ή τους Σουηδούς. Θα θέλαμε πολύ να μπορούσαμε να στήσουμε έναν κεντρικό σύλλογο κατά τα Ευρωπαϊκά ή ξένα πρότυπα αλλά βλέπαμε ότι ήταν αδύνατο να συμβεί κάτι τέτοιο, γιατί θα καταλήγαμε στο φαινόμενο οι Έλληνες Ραδιοερασιτέχνες να βρίσκονται μόνο στο λεκανοπέδιο και ίσως δειγματοληπτικά να υπήρχε και από κανέναν στους διάφορους νομούς της χώρας. Γι' αυτό ακούσθηκε ότι ο 1244/72 ήταν για κοινωνία αγγέλων.

Η DARC εξυπηρετεί με τον ίδιο τρόπο ένα μέλος πού βρίσκεται στο Αμβούργο, και κάποιο άλλο πού είναι στα βουνά της Βαυαρίας. Θα μπορούσε μία Ένωση από την Αθήνα να οργανώνει εξετάσεις σε κάθε Διεύθυνση Συγκοινωνιών της Ελλάδος; Θα μπορούσε να καταργήσει τις βεβαιώσεις και τά πιστοποιητικά; Ο λαός μας είχε βαρεθεί τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων. Θα μπορούσε να κάνει σεμινάρια και μαθήματα εκτός Αθηνών;

Θα μπορούσε να ενημερώνει τους Ραδιοερασιτέχνες για τις DX-PEDITIONS και τους πίνακες διαδόσεως των ραδιοκυμάτων; Θα μπορούσε να διακινεί τις κάρτες σε όλην την χώρα; Παρόλο ότι από τότε πού δημοσιεύθηκε ο νόμος πέρασαν 30 χρόνια και δεν κατόρθωσε να εξυπηρετεί όλους τους έχοντες διακριτικό κλήσεως, κάτι πού είναι δικαίωμα κάθε αδειούχου; Μπορούσε να τά κάνει αυτά; Ας μην κοροϊδευόμαστε...

Από τότε ιδρύθηκαν κάπου 25 Ενώσεις πού λειτουργούν θαυμάσια. Υπάρχει Ένωση με ιδιόκτητο στέγη. Μετά σκληρό αγώνα ετών καταργήθηκε η ανόητη βεβαίωση. Φέραμε τις εξετάσεις σχεδόν σε όλες τις μεγάλες Ελληνικές πόλεις.

Όλα κατόπιν προσπαθειών των τοπικών οργανώσεων, αλλά η Ε.Ε.Ρ., κρατεί πεισματικά τη διακίνηση του QSL BUREAU και δεν δέχεται καμία από τις απλές λύσεις πού της προτείνουμε για να κυκλοφορούν αμέσως οι κάρτες. Πέρα από όλα και δικαιολογημένα σαν αρχαιότερη οργάνωση

παρουσιάζεται και σαν Εθνική Ένωση των Ελλήνων Ραδιοερασιτεχνών και ως εκ τούτου αναγνωρισμένη από την IARU, ενώ δεν εξυπηρετεί ούτε τους ραδιοερασιτέχνες της πρωτεύουσας.

Πράγματα ανεξήγητα πού δεν τα αλλάζει με τίποτε .Περνάει δυσκολίες και κάνει Γενικές Συνελεύσεις με 30μέλη παρόντα. Ευτυχώς κατόπιν παλινδρομήσεων και πάντα με το αζημείωτο βρέθηκε μία λύση όπου οι εγγραφόμενοι σε έναν πίνακα, διακινούν δύο φορές τον χρόνο κάρτες. Μαύρη διακίνηση. Τέλος πάντων... Ένα θετικό βήμα, μάλλον σημειωτόν.

Κάποτε είπαμε. Μήπως φταίμε εμείς; Μήπως είμαστε δύστροποι, οπισθοδρομικοί και πεισματικά τοπικιστές; Εγιναν μερικές προάσεις. Εγιναν σοβαρές διαβουλεύσεις πού είχαν καλή πρόοδο. Είπαμε κάτι γίνεται. Να συναντηθούμε, να τα πούμε, να τα βρούμε και δόθηκε η ευκαιρία με την εγκατάσταση του R5 στο Πήλιο.

Μας είπαν θα διαλύσετε τους συλλόγους σας και θα σας μετατρέψουμε σε παραρτήματα της E.E.P. Θα μας εκχωρήσετε όλα τα περιουσιακά σας στοιχεία και θα σας εξυπηρετούμε όπως εξυπηρετούμε τα μέλη μας αφού πλέον θα είστε Κανονικά μέλη μας. Μήπως ήρθε η ώρα να γίνουμε και εμείς R5GB;

Η απάντηση μας ήταν «Τα παραρτήματα θα αυτοδιοικούνται. Θα εκλέγουν Διοικήσεις με δημοκρατικές εκλογές και θα υποχρεούστε να τις αναγνωρίζετε. Αρχή θα κάνετε με ένα έγγραφο κατόπιν Γενικής Συνελεύσεως όπου θα συνυπάρχει και ένας κανονισμός λειτουργίας, και θα καθορίζονται τα των παραρτημάτων λεπτομερώς». Παρά ταύτα φοβόμασταν. Αισθανόμασταν ότι βαδίζαμε σε παγίδευση.

Σηκώσαμε τά ποτήρια και ήπιαμε στην ευόδωσιν της συμφωνίας μας. Κατεβήκαμε από το Πήλιο μέ επιφυλάξεις. Ιδρύσαμε το παράρτημα Μακεδονίας και η E.P.B.E. πήγε στην κατάψυξη. Δεν διελύθη, αλλά ανέστειλλε την λειτουργία της, και ήταν μία σοφή απόφαση.

Ένα από τά πρώτα έγγραφα πού λάβαμε μόλις επιστρέψαμε στην συμπρωτεύουσα, ήταν ότι ξεχάσαμε να καθορίσουμε ότι το 15% των ακαθαρίστων εσόδων των παραρτημάτων θα στέλνεται στην Αθήνα. Ήταν η πρώτη ψυχρολουσία. Δεν το κάναμε πρόβλημα γιατί ήδη με μία καταπληκτική προεδρία το παράρτημα, υπό τον SV2PK τον Γιώργο τον Κωτσίδα ανέβαινε κατακορύφως.

Γρήγορα καταλάβαμε ότι δεν τους ικανοποιούσε η καταπληκτική προεδρία του Κωτσίδα αλλά προτιμούσαν κάποια άλλη διορισμένη διοίκηση

από την Αθήνα. Μά κάτι τέτοιο δεν ήταν στην συμφωνία μας. Κάνουμε μία καταπληκτική εμφάνιση στην διεθνή έκθεση Θεσσαλονίκης με τη εκδήλωση για το σκάκι και ο Δήμος της πόλεως μας έκανε μία δωρεά για τους Ραδιοερασιτέχνες της Θεσσαλονίκης 200.000 δρχ., αλλά σέ λίγες μέρες έφθασε από την Αθήνα ο ταμίας της Ε.Ε.Ρ. πήρε τά χρήματα και έφυγε.

Από εκεί και πέρα καταλάβαμε ότι η προσπάθεια όλη ήταν ο Δούρειος Ίππος να βαρεθούμε κάποτε, να μείνουμε μέλη της Ε.Ε.Ρ., και τελειώσαμε. Αυτό ήταν εξ άλλου και το από ετών slogan των Αθηναίων, διαλύστε τά πάντα και ελάτε σε εμάς. Τά ίδια και τά ίδια. Μας στέρησαν ότι προνόμιο μας είχαν υποσχεθεί. Δεν έκαναν καμία Γενική Συνέλευση αναγνώρισεως των παραρτημάτων, δεν έκαναν κανονισμό και όταν κατεβήκαμε χειμωνιάτικα στην Αθήνα, την ώρα της ενάρξεως της Συνελεύσεως, έκαναν εικονική έλλειψη απαρτίας και ματαιώναν την Συνέλευση. Τότε απογοητευθήκαμε. Επιστρέψαμε στην Θεσσαλονίκη και επαναδραστηριοποιήσαμε την Ε.Ρ.Β.Ε.

Αυτήν πού ζεί και βασιλεύει μέρι σήμερα. Πού την φτάσαμε 30 ετών. Πέρασαν χρόνια, οι σύλλογοι πλήθαιναν και σκεφθήκαμε μια λύση πού έμοιαζε με γόρδιο δεσμό. Να ιδρύσουμε μία Ομοσπονδία. Ιδρύθηκε η Ομοσπονδία. Προτάθηκε στην ΕΕΡ να συμμετάσχει και να την ψηφίσουμε μετά χαράς. Ήταν και είναι μια δημοκρατική λύση πού δεν καταλαβαίνουμε γιατί πολεμάται. Μόλις έμαθαν ότι έγινε Ομοσπονδία έσπευσαν να τροποποιήσουν το καταστατικό τους, πού να γράφει ότι. δεν δέχεται να συμμετέχει ποτέ σε ομοσπονδίες. Γιατί.; Πώς το εξηγείτε αυτό;

Δεν είναι αυτό αποτελμάτωση του νομοθετικού σχήματος πού λειτουργούμε; Ο 1244/72 είναι πιά παρελθόν. Πέρασαν από επάνω του νόμοι και τα πράγματα άλλαξαν. Δεν πρόκειται να προοδεύσουμε αν δεν βρεθεί φόρμουλα, πού να καλύπτει τους πάντες. Πρέπει να γίνει μία πολυμεριστική οργάνωση και πρό παντός να ξεχάσει η Ε.Ε.Ρ. τα ηγεμονικά της σχέδια. Εμείς δεν βρίσκουμε καλύτερη λύση από αυτήν της Ομοσπονδίας. Αν η Αθήνα την απορρίπτει γιατί δεν ήταν δική της έμπνευση, ας την τροποποιήσει, ή ας προτείνει απαρχής μία νέα μορφή πού να είναι αποδεκτή από όλες τις υπάρχουσες Ενώσεις, ακόμη και τις παρέες Ραδιοερασιτεχνών. Όλοι έχουν δικαιώματα σαν πολίτες ελεύθερης χώρας. Επι τέλους πού είναι η δημοκρατία μας; Εγιναν προσπάθειες. Χαλάσαμε τις καρδιές μας πολλές φορές φίλοι αγαπημένοι, χωρίς να καταλήξουμε πουθενά.

Η αλήθεια είναι μία, ότι μπορούσε η χώρα μας να βρίσκεται σε καλύτερο επίπεδο από αυτό πού είμαστε σήμερα. Η Ελλάδα βρίσκεται στην Ευρωπαϊκή ένωση και η νοοτροπία του 1244/72 έφυγε. Εφυγε για πάντα

ΑΝΕΠΙΣΤΡΕΠΤΙ. Μοιραία θα πάμε στην Ομοσπονδία. Το Υπουργείο την έβλεπε από τότε πού ο 1244/72 ήταν νομοσχέδιο στα γραφεία των στελεχών του Υπουργείου.

Κλείνοντας το κεφάλαιο του 1244/72 θα ήταν ίσως απαραίτητο να πούμε λίγα για το κλίμα ανασφάλειας πού επικρατούσε την εποχή πού δημοσιεύθηκε ο νόμος αυτός και πού δικαιολογεί τις δυσκολίες πού υπήρχαν κατά την προετοιμασία του. Κινδυνεύαμε να χάσουμε τον νόμο. Δεν είχαμε τίποτε απολύτως. Δεν μπορούσαμε να ζούμε ακόμη με άδειες σε κόλλα αναφοράς. Όλα τά κράτη ανέβαιναν και εμείς φαχνόμασταν. Επρεπε λοιπόν να περάσει κάτι. Ένας νόμος βασικός, έστω βιαστικός έστω με ελαττώματα και όσα επέτρεπαν εκείνοι πού διοικούσαν τότε την χώρα μας. Τά ελαττώματα αργότερα σιγά σιγά θα τα διορθώναμε. Οι ραδιοερασιτέχνες πάλαιψαν με πολλές δυσχέρειες.

Κουρασθήκαμε ακόμη και για να πάρουμε άδειες για κινητούς σταθμούς και η Θεσσαλονίκη ίσως δεν θα είχε τον πρώτο της αναμεταδότη τότε R8 πού επετεύχθη η εγκατάσταση του λόγω εκτάκτων αναγκών του μεγάλου σεισμού της πόλεώς μας και χάρη στα πειράματα, του Φώτη του Βάττη σήμερα SV2JL και την μεγάλη του προσφορά στον αξέχαστο Διομήδη. Και κάτι τελευταίο που ίσως και αυτό θα πρέπει να μνημονευθεί. Όταν γινόντουσαν συζητήσεις για συνεργασία, ή την συνένωση των συλλόγων ο τότε αείμνηστος πρόεδρος της ΕΕΡ SV1AG Γεώργιος Γεράρδος και ο SV1CD Αντώνης Παναγόπουλος είχαν επεξεργασθεί ένα πρωτοποριακό σχέδιο αδελφοποιημένων συλλόγων των λεγομένων Affiliated - Associations που για άγνωστους λόγους πέρασε απαρατήρητο.

Ίσως κάποιος κάποτε εξηγήσει το γιατί. Ίσως ο γιός του Αντώνη ο Ντόντος ο Παναγόπουλος σήμερα SV4ARX πού ήταν και ο πρωταγωνιστής στη Γ' παρουσία της Ε.Ρ.Β.Ε. στην Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης τότε πού με τους ασυρμάτους της Ε.Ρ.Β.Ε. ένωσε την Διεθνή Έκθεση με την Ιταλία με μία σειρά επαφών σε πολύ φιλικό κλίμα.

E.E.E.P.

Η Ε.Ε.Ρ. απέκτησε ένα Εψιλον παραπάνω. Δηλαδή το 2 Έψιλον Ρό έγινε 3 Έψιλον Ρό. Το τρίτο Ε σήμαινε ΕΘΝΙΚΗ, καθ' υπαγόρευσιν των συνταγματάρχων, για την ίδρυση του νέου συλλόγου, όπως είδαμε στο κεφάλαιο ΚΑΤΙ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ.

Ιδρυτής ήταν ο Ντίνος ο Ψιλογιάννης. Ο Ντίνος ήταν ένας πανέξυπνος νέος, με πολλά προσόντα, από εκείνους πού είχαν βαρεθεί στην ΕΕΡ, να περιμένουν στην λίστα αναμονής για να πάρουν διακριτικό κλήσεως. Αυτό το έχουμε ξαναπεί. Μόλις ίδρυσε την Ένωσή του και έδωσε ένα μεγάλο αριθμό από άδειες στα μέλη του, κυριολεκτικά πήραν τα μυαλά του αέρα.

Ήταν εντυπωσιακός στις εμφανίσεις του. Π.χ. όπου πήγαινε τον συνόδευε μια καλή παρέα ενθουσιόντων, πού τον περικύκλωνε με χειροκροτήματα. Φορούσε σκούρο μπλέ τζόκευ καπελάκι, με την χρυσή κλάρα του ναυάρχου στο γείσο. Χαιρετούσε με χαμόγελα τους πάντες διά χειραψίας και έφθασε να τους μαζέψει μια μέρα και να πάει στον Άγνωστο Στρατιώτη, κάτω από την βουλή των Ελλήνων και να καταθέσει στεφάνι με την σημαία μπροστά, πού είχε και τά 3 Έψιλον και το Ρό στο τέλος.

Μέσα στις τρέλλες του όμως ο Ψιλογιάννης, έβγαζε και δουλειά με θετικά αποτελέσματα. Εγγραφε άρθρα στο περιοδικό Τεχνική Εκλογή πού άφηναν εποχή. Το περιοδικό ανέβαζε τις πωλήσεις του, ΠΩΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΑΔΕΙΑ ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΟΥ. Τι άλλο θέλαμε;

Την ίδια εποχή η Ε.Ε.Ρ. έλεγε προσοχή... ομιλείτε χαμηλοφώνως. Αυτό την έφαγε. Τι χαμηλοφ'ωνως.. Εδώ καράβια χάνονται. Μάλλον τά μέλη χάνονται και πάνε στον Ψιλογιάννη. Πλησίαζε η πρώτη εξεταστική περίοδος. Ο νόμος ίσχυε. Διέδιδε ότι, έχει έτοιμους εκπαιδευμένους 700 υποψηφίους ραδιοερασιτέχνες. Εμείς στην Μακεδονία βουλιάξαμε. Είχαμε μόνο 25. Αυτός 700; Για τον θεό πού τους βρήκε; Αδύνατον ... Να μείναμε τόσο πίσω; ή ο Ντίνος μας δουλεύει;

Η Ε.Ε.Ρ. είχε αγριέψει. Εβαλε πρώτα από όλα τον θαυμάσιο πρόεδρο της, τον εξαίρετο εκείνον άνθρωπο τον Γιώργο Γεράρδο, τον SV1AG, να γράφει άρθρα στην Τεχνική Εκλογή. Και τι άρθρα; επιστημονικώτατα. Αξέχαστος θα μείνει ένας πομπός πού έκανε θραύση γιατί κατασκευάστηκε από πολλούς με καλά αποτελέσματα.

Αυτό όμως έβγαλε και την Ε.Ε.Ρ. από τόν λήθαργο της. Μάθαμε επι τέλους ότι υπάρχει Ένωση στην Ελλάδα διεθνώς αναγνωρισμένη. Αυτή ήταν προσφορά του Ψιλογιάννη. Δραστηριοποίησε χωρίς να το θέλει την Ε.Ε.Ρ.,

πού επι τέλους του ετοιμάζε κάποια επίθεση. Από τον Ψιλογιάννη όμως μια μέρα πήραμε μια πρόσκληση να κατέβουν τα Διοικητικά μας συμβούλια στην Αθήνα, όπου σε μία αίθουσα του HILTON θα παρουσίαζε η Ε.Ε.Ε.Ρ. τα προγράμματα της.

Απορήσαμε. Αλλά ετοιμαστήκαμε. Έτοιμος ο Ντίνος να σαρώσει τους πάντες προβάλλοντας ένα μεγαλεπίβολο σχέδιο οργανώσεως του θεσμού, με κορωνίδα την ίδρυση μιας Ομοσπονδίας, για την οποία είχε έτοιμες μερικές Ενώσεις ακόμη, από την Πάτρα την Χαλκίδα κ.λ.π. φτιαγμένες από άσχετους, φίλους, συγγενολόγια του πρώτου και δευτέρου βαθμού.

Εντυπωσιαστήκαμε. Αλλά και η Ε.Ε.Ρ. είχε προετοιμασθεί καταλλήλως, έχοντας στο μανίκι της όχι έναν άσσο, αλλά περισσότερους. Κυρίως όμως ένας ήταν αρκετός, να σκορπίσει τον πολύφερνο πρόεδρο της Ε.Ε.Ε.Ρ. Τον φίλο μας SV1DB και συμπαθέστατο κατά τά άλλα Ντίνο με τόσο αφοσιωμένα μέλη, πού έτρεχαν από πίσω του. Η δικτατορία ήταν στο τέλος της. Καταλλήλως η Ε.Ε.Ρ. διέδωσε ότι, με την αλλαγή του καθεστώτος θα φρόντιζε να καταργήσει τις άδειες πού είχε βγάλει η Ε.Ε.Ε.Ρ.

Όσοι ήθελαν να γλυτώσουν το διακριτικό τους έπρεπε να απαρνηθούν την Ε.Ε.Ε.Ρ., να εγκαταλείψουν τον Ψιλογιάννη και να γίνουν μέλη της Ε.Ε.Ρ. Προσοχή αυτό το έργο το βλέπαμε και εμείς καθημερινά, αλλά προσπαθούσαμε να διατηρούμε διπλωματικές σχέσεις με την Ε.Ε.Ρ. Μαζί και την ψυχραιμία μας. Εγινε μία κατά μέτωπον επίθεση με επί κεφαλής διακεκριμένα μέλη της Ε.Ε.Ρ., νομομαθείς και τεχνοκράτες, πού δυσκόλεψαν πολύ την κατάσταση και ο Ντίνος ξαφνικά βρέθηκε θεόγυμνος από τα αφοσιωμένα του μέλη, πού τους έδωσε άδειες. Τώρα αυτές οι άδειες κινδύνευαν να ακυρωθούν. Το πολιτικό κλίμα άλλαζε ραγδαία. Η Δημοκρατία ερχόταν.

Όταν ήρθε η στιγμή να μιλήσει επί τέλους και η Μακεδονία. Εδωσαν τον λόγο σε μένα. Είπα εμάς δεν μας απασχολούν οι μεταξύ σας διαφορές. Σε ένα μόνο αποβλέπουμε, να κάνουμε στην Ελλάδα 10.000 Ραδιοερασιτέχνες. Δεν πρόφθασα να πώ μια λέξη παρακάτω και όλα τα μέλη της αντιπροσωπείας της Ε.Ε.Ρ. όρθιοι, φώναζαν «τι είναι αυτά πού λέτε, τι το περάσαμε εδώ πέρα, τι νομίζετε ότι είναι ο ραδιοερασιτεχνισμός;».

Φαίνεται ότι μάλλον αυτοί δεν γνώριζαν τι είναι ο ραδιοερασιτεχνισμός γιατί ο αριθμός πού ανέφερα δεν είναι μακρυά και σίγουρα θα τον φθάσουμε. Φύγαμε προβληματισμένοι με τον σύλλογο του Ντίνου στα πρόθυρα της καταρρεύσεως, μετά από την βόμβα πού έριχνε η Ε.Ε.Ρ. για την κατάργηση των αδειών της δικτατορίας. Αυτό ήταν φοβερό.

Το δεύτερο πλήγμα ήρθε μόνο του και τούτο γιατί ήταν αδύνατος ο Ψιλογιάννης στην διπλωματία. Εδώ υστερούσε.

Ήρθε η πρώτη εξεταστική περίοδος. Οι 25 Μακεδόνες πανέτοιμοι. Ο νόμος εν λειτουργία, πάμε στις εξετάσεις. Παρόντες οι παράγοντες του Υπουργείου. Πρώτοι εμείς. Έχετε βεβαίωση της Ε.Ε.Ρ.; ο νόμος αυτό απαιτεί. Χάσαμε την φωνή μας...

Τότε επενέβη ο πρόεδρος της Ε.Ε.Ρ. και είπε έχουν - έχουν. Να τις δώσετε. Και κάθεται σε ένα θρανίο και σε δύο λεπτά 25 χειρόγραφες βεβαιώσεις βρισκόταν στα χέρια των Βορειοελλαδιτών. Τα μέλη της Ε.Ε.Ε.Ρ. έχουν βεβαιώσεις; Και τότε ο Πρόεδρος της Ε.Ε.Ε.Ρ. έδωσε γροθιά στο μαχαίρι. Έκανε το μοιραίο λάθος. Είπε ...εμείς βεβαίωση της Ε.Ε.Ρ.; Ποτέ. Μά ξέρετε ο νόμος 1244/72 λέει ότι για να δώσετε εξετάσεις, πρέπει να προσκομίσετε βεβαίωσιν Ραδιοερασιτεχνικής Πρωτοβαθμίου .. ανεγνωρισμένης κ.λ.π.

Εμείς βεβαίωση της Ε.Ε.Ρ. ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ. Το Υπουργείο θύμωσε. Δεν τηρείτε τον νόμο; ΤΕΡΜΑ. Γειά σας. Τελειώσαμε. Τέρμα. Τι τέρμα; Άκυρες οι εξετάσεις! Φευγάτε και ελάτε του χρόνου. Για τον θεό!! Ματαιωνόταν η εξεταστική περίοδος; και ήταν η πρώτη. Πέρασε ένας χρόνος και είμαστε στην ίδια αίθουσα στον ΟΤΕ έτοιμοι για εξετάσεις. Τά μέλη της Ε.Ε.Ρ. με τις βεβαιώσεις τους στο χέρι. Τα μέλη της Ε.Ε.Ε.Ρ. εξαφανισμένα εξαφανισμένος και ο Ντίνος. Έχανε το παιγνίδι και εκείνος απουσίαζε. Να η έλειψη διπλωματίας.

Οι Μακεδόνες; Τότε μας έβγαλαν το πονηροί Μακεδόνες. Είχαν και αυτοί μία βεβαίωση. Αλλά αυτή ήταν από πέρυσι. Και λοιπόν; Το Υπουργείο είπε. Εγώ βεβαίωση ήθελα, βεβαίωση έχω. Περάστε μέσα. Ας μην χάνουμε χρόνο.

Περάσαμε μέσα, δώσαμε εξετάσεις, επιτύχαμε, πήραμε διακριτικά. Αλλά δέν ήταν οι Μακεδόνες οι πονηροί ήταν και κάποιοι άλλοι. Ήταν οι Αθηναίοι...Γιατί; Απλούστατα. Νά ο 1244/72. Γιατί ο Νόμος ίσχυε και σε δύο χρόνια οι άδειες έληξαν και ήθελαν ανανέωση. Και τι έλεγε ο 1244/72;

Έλεγε να έχουμε βεβαίωση, μά εμείς την είχαμε πάρει πρίν δύο χρόνια. Κανένα πρόβλημα. Πληρώστε τώρα αναδρομικά και όλα σε απόλυτη τάξη.ΚΑΤΑΛΑΒΑΤΕ; Και τα σκάσαμε ευτυχώς απόκως. Δύο χρόνια μαζεμένα. Δεν παίζουν με τον νόμο. Είχαμε πιασθεί στα γρανάζια του.

Αγαπητοί φίλοι η ιστορία στην Ελλάδα επαναλαμβάνεται και άς έχουν περάσει χιλιάδες χρόνια από επάνω... Αθηναίοι, Σπαρτιάτες, Μακεδόνες.

Τά ίδια και τά ίδια και ίδια. Στο διάστημα πού ακολούθησε η Ε.Ε.Ε.Ρ. κατεποντίσθη. Τά μέλη της πέρασαν στην Ε.Ε.Ρ. και έγιναν τα πιο φανατικά μέλη πού υπάρχουν. Τον Ψιλογιάννη του έκανε έφοδο στο εργαστήριο του το Υπουργείο και του βρήκε έναν κρύσταλλο. Τότε απαγορευόταν και συνελήφθη. Μάλιστα για έναν κρύσταλλο. Απίστευτο αλλά αληθινό.

Ήταν ο 2^{ος} άσος της Ε.Ε.Ρ. Δεν πρόλαβε να συνέλθει, άλλη καταγγελία από κάποιες κεραίες πού είχε εγκαταστήσει στο αεροδρόμιο Ελληνικού και ήταν κολλημένες με UHF. Τέλος πάντων, δρυός πεσούσης πας ανήρ ξηλεύεται. Πήγε φυλακή και χάθηκαν τά ίχνη του. Κάποτε ακούσθηκε ότι είναι στην Αμερική. Γιατί για τον δαιμόνιο Ντίνο, τά σύνορα της Ελλάδος ήταν πολύ μικρά. Κατά την γνώμη μου ήταν ένα πολύ άξιο παιδί και κάπου δεν του πήγαν τά πράγματα καλά. Κάτι πήγε στραβά και πήγε και αυτός χαμένος. Τι κρίμα...Τι κρίμα...

Προσωπική μου άποψη αν ο σύλλογος αυτός επιβίωνε τότε που ο πρόεδρος του τα έβαλε με τους πάντες, νομίζω ότι η εικόνα του Ραδιοερασιτεχνισμού στην Ελλάδα θα ήταν πολύ καλύτερη από αυτήν που υπάρχει σήμερα.

ΚΑΤΙ ΠΑΙΔΙΑ

Το 1972 ήταν πράγματι μία σημαδιακή χρονιά. Ήταν η χρονιά πού δημοσιεύθηκε ο πρώτος Ραδιοερασιτεχνικός Νόμος ο 1244/72.

Για την Θεσσαλονίκη ήταν η ίδρυση της Ένωσης Ραδιοερασιτεχνών Βορείου Ελλάδος και για την χώρα μας ήταν η ανατολή της δημοκρατίας πού ερχόταν μετά από 7 χρόνια δικτατορίας και στέρησης των ελευθεριών.

Κάναμε ακρόαση τίς συνομιλίες των συναδέλφων μας αδειούχων από την Αθήνα κάθε μέρα. Ιδιαίτερα στελεχών της Ε.Ε.Ρ. και προβληματιζόμασταν όταν ακούγαμε να μας αποκαλούν όχι συναδέλφους, ή υποψήφιους συναδέλφους από την Β. Ελλάδα, αλλά ... κάτι παιδιά από την Θεσσαλονίκη... Αυτό το εξηγούσαμε, ότι είχαν μία τάση να μας υποβαθμίσουν, ότι μας υπολόγιζαν σαν μία αμελητέα ποσότητα.

Το είχαν προσέξει πολλοί συνάδελφοι και μας κακοφαινόταν. Εμείς γνωρίζαμε ότι αποτελούσαμε ποσοτικά ένα σοβαρό αριθμό, πού από μέρα σέ μέρα πλήθαινε. Όσο για την ποιότητα επίσης δεν υστερούσαμε γιατί στις τάξεις μας υπήρχαν στελέχη, ραδιοηλεκτρολόγοι, τεχνικοί του ΟΤΕ, της ΔΕΗ, όπως και σημαντικός αριθμός ιδιωτών, πού προήρχοντο από τον στρατό, η τα σώματα ασφαλείας κλπ. Πρίν το 1972 ανάμεσα στους πειρατικούς σταθμούς των μεσαίων, ξεχώριζαν τά βράδια δύο σταθμοί μικρής ισχύος ανατολικά του Λευκού Πύργου, από όπου ακουγόταν συνομιλίες υψηλότερου τεχνικού περιεχομένου. Κεραίες, διαμορφώσεις πλάτους, ή συχνότητα, κώδικες, συσκευές κλπ.

Κάπου εκεί κοντά στην περιοχή Παπάφη, λειτουργούσε και ο σταθμός SV1TA του Σπύρου του Κομιανού, πού ήταν τότε φοιτητής φαρμακευτικής στο ΑΠΘ.

Με το εξησκημένο του αυτί ο Σπύρος βρήκε αυτό πού ζητούσε. Επρεπε να εντοπίσει αυτούς τούς δύο πειρατές και να τους κάνει κάποιες προτάσεις πού γύριζαν στο μυαλό του, βασανιστικά , γιατί είχε αποτύχει η πρώτη προσπάθεια ίδρυσης συλλόγου ραδιοερασιτεχνών στην Θεσσαλονίκη, με την παρότρυνση του προέδρου της τότε Ε.Ε.Ε.Ρ., μιάς νέας Ένωσης πού είχε γίνει μόνιμος πονοκέφαλος, της πρώτης ιδρυθείσης και αναγνωρισμένης από την IARU Ε.Ε.Ρ.

Για τον πρώτο σύλλογο πού έκανε την εμφάνιση του μέσα στην ΧΑΝΘ στην Θεσσαλονίκη θα μας δώσει στοιχεία ένα από τους τότε πρωταγωνιστές της προσπάθειας ο Γιώργος ο Κωτσίδης αργότερα SV2PK. Με ένα δικό του άρθρο που θα φιλοξενήσουμε.

Ο Κομιανός δεν δυσκολεύτηκε να ανακαλύψει τον έναν από τους δύο. Ήταν ένας φοιτητής του φυσικού τμήματος του ΑΠΘ, ο Σάββας ο Γιακαμόζης, μετέπειτα SV2LI. Συστήθηκαν, χάρηκαν πολύ και στην συνέχεια ξεκίνησαν να βρουν τον άλλον για τον οποίο το μόνο στοιχείο που είχαν ήταν ότι είχε ένα μαύρο αυτοκίνητο MORIS 1100. Μαζί προχώρησαν ανατολικά και ξαφνικά λίγο πριν την εκκλησία της αγίας Τριάδος βρέθηκαν μπροστά σε ένα παρκαρισμένο μαύρο MORIS.

Τπομονή και θα τον βρούμε σίγουρα. Εδώ είναι είπαν. Ο τρίτος άνθρωπος ήμουν εγώ που είδα με έκπληξη από μακριά δύο νέους να περιεργάζονται την τεράστια κεραία που είχα στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου μου. Στην αρχή είναι αλήθεια τρόμαξα, μην βρώ κανέναν μελά με τους πομπούς κλπ. αλλά γρήγορα μου συστήθηκαν και ανεβήκαμε στο σπίτι μου που ήταν δίπλα.

Η ΕΡΒΕ είναι πλέον γεγονός, και η λέσχη στην οδό Λαγκαδά το ζεστό στέκι μας.

Τι ευχάριστη έκπληξη ήταν αυτή. . Είχαμε στην παρέα έναν αδειούχο. . Ανέβαιναν οι μετοχές μας. Μέχρι να τους κεράσω κάτι, ο Κομιανός είχε βγάλει από την τσέπη του κάτι χαρτιά και μας είπε «αυτό είναι το σχέδιο ενός καταστατικού για να ιδρύσουμε έναν ραδιοερασιτεχνικό σύλλογο; Τι λέτε είστε;». Ρώτούσε αν είμαστε !!!

Δεν πιστεύαμε στα αυτιά μας... Πήραμε τὰ χαρτιά τὰ διαβάσαμε άφωνοι. Είπαμε ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ... Η απόφαση ήταν αμέσως παρμένη. Με ένα στόμα είπαμε ...να μας ζήσει η ΕΝΩΣΙΣ ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ. Αυτό ήταν.

Επί τέλους γινόταν πραγματικότης ένα όνειρο. Μας φαινόταν απίστευτο. Ούτε καταλάβαμε πότε ειδοποιήθηκαν οι άλλοι ενδιαφερόμενοι. Συμπληρώθηκε ο απαιτούμενος αριθμός των υπογραφών, βρέθηκε δικηγόρος και στις 14 Δεκεμβρίου 1972, στο βιβλίο Εταιρειών και Συλλόγων του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ενεγράφη με αριθμό 616 ένα νέο σωματείο με την επωνυμία ΕΝΩΣΙΣ ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Γεννήθηκε η Ε.Ρ.Β.Ε. πού αυτές τις μέρες συμπληρώνει τα πρώτα 30 χρόνια της ζωής της. Να της ευχηθούμε να τα εκατοστήσει με υγεία και καλά DX για τὰ μέλη της. Όπως ένας άνθρωπος στην ζωή του περνάει φουρτούνες και χαρές, επιτυχίες και απελπισίες, έτσι και Ε.Ρ.Β.Ε. πέρασε στη ζωή της μέχρι τώρα ώρες δύσκολες.

Σας το δηλώνω εγώ πού την έζησα από την γέννησή της μέχρι σήμερα. Ηρθαν νύχτες πού δεν κοιμήθηκα, όταν εβλεπα ότι χάναμε την στέγη μας, πού θα σήμαινε και το γονάτισμα του συλλόγου μαζί. Αλλά ο θεός ήταν μεγάλος. Εσείς όλοι. Όλοι μας σταθήκαμε στο πλευρό των διοικήσεων του σωματείου και ας το καμαρώσουμε. Είχαμε διοικήσεις αληθινά παληκάρια. Κράτησαν γερά το τιμόνι Περάσαμε την φουρτούνα. Ξοφλήσαμε τὰ χρέη μας και μπήκαμε στο λιμάνι. Τους το χρωστάμε.

Δεν φοβάται τώρα πιά η Ε.Ρ.Β.Ε. Ας την χαρούμε, είναι δική μας.

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΜΑΣ

Σε προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε την πρώτη στέγη του συλλόγου μας μετά την ίδρυσή του και την πρώτη Γενική Συνέλευση με αρχαιρεσίες στον κινηματογράφο ABC, όπου εξελέγη παμπηφεί πρόεδρος ο SV1HA ο Σπύρος ο Κομιανός.

Η πρώτη μας αίθουσα ήταν συγκεκριμένα ένα γραφείο στον 4^ο όροφο της οδού Λαγκαδά στο Νο 13, δεξιά κατεβαίνοντας προς την πλατεία. Εκεί συνέβαινε το αδιαχώρητο, γιατί Δευτέρα και Τετάρτη, τα μέλη δεν χωρούσαν μέσα. Τριγύριζαν όλοι συζητώντας στον διάδρομο, έξω από το γραφείο. Ήταν κάτι πολύ ενδιαφέρον.

Η δεύτερη ήταν μία μεγάλη αίθουσα στον 6^ο όροφο κάτω από την ταράτσα. Στην πραγματικότητα ήταν δύο συνεχόμενα μεγάλα γραφεία. Έξω είχε τεράστια μπαλκόνια που έβλεπαν προς ανατολάς και βορρά και την άνοδο της οδού Λαγκαδά και κυρίως τα δωμάτια ενός ξενοδοχείου όπου σύχναζαν πολλοί Σκοπιανοί, πού τους ονομάζαμε ακόμη τότε Γιουγκοσλάβους, γιατί η Γιουγκοσλαβία του Τίτο ήταν ακέραια και σχετικά μονιασμένη.

Τα γραφεία της ΕΡΒΕ στην οδό Λαγκαδά.

Η φουρτούνα ήρθε μετά (δυστυχώς). Το ενδιαφέρον των συναδέλφων συγκέντρωνε πολύ συχνά όχι η παρουσία των ενοίκων Γιουγκοσλάβων, στο ξενοδοχείο αλλά οι (ωραιότατες Γιουγκοσλαύες για τις οποίες είχε προστεθεί και ένας χαρακτηρισμός επιπλέον. Τις λέγαμε - τεράστιες. Όχι βέβαια για τον όγκο, ή τις διαστάσεις τους, αλλά διά το καλλίγραμμον που διέθεταν δεδομένου ότι και η ηλικία των μελών μας ήταν από 15 έως 35 ετών. Εμπνευστής του χαρακτηρισμού ο εξαίρετος Εδεσσαίος συνάδελφος ο Γιώργος ο Γκότσης μετέπειτα SV2KD από τους καλύτερους χειριστές των ημερών εκείνων, ιδιαίτερα στην Ιταλική γλώσσα.

Στην αίθουσα, αυτήν έγιναν πράγματα και θαύματα, πού ήταν η συγκέντρωση αρκετών μηχανημάτων που τα λειτουργούσαμε με δανεικά διακριτικά, όπως το SV1CH/C, πού είχε γίνει παγκοσμίως γνωστό και ρωτούσαν - τι επί τέλους - είναι αυτό το /C στο τέλος του διακριτικού. Εξηγούσαμε τότε με υπερηφάνεια ότι είναι από την Θεσσαλονίκη το Club και το διακριτικό με την άδεια του Υπουργείου, ανήκε στον συνάδελφο Πάνο Σουρλάγκα, πού πρόσφερε πάρα πολλά στην Ένωση μας, μέχρι να ξεθαρρέψει η αρμόδια υπηρεσία και να μας χορηγήσει αποκλειστικό διακριτικό στην λέσχη, πού η κατάληξή του είναι η σημερινή το SZ2TSL.

Μεγάλο απόκτημα ήταν η τάρατσα που την είχαμε καταλάβει εξ' ολοκλήρου και όπου όλην την ώρα είμασταν επάνω και εφαρμόζαμε διαφόρων τύπων κεραίες, κάθετες, ή οριζόντιες, με κορωνίδα μία QUBICAL-QUAD της οποίας τα σπάνια και δυσεύρετα καλάμια για την κατασκευή της, μας τα είχε δωρήσει ο Ψηλογιάννης από την Αθήνα.

Η ενέργεια του αυτή είχε ανεβάσει πολύ την εκτίμηση πού του είχαμε, γιατί η φωνή του ήταν η μοναδική φωνή συμπαράσταση προς την Ε.Ρ.Β.Ε. από την ημέρα πού ιδρύθηκε και από πλευράς Αθηνών. Με την κεραία αυτήν είχαμε και ένα κατόρθωμα. Δηλαδή ο έπαινος ανήκε αποκλειστικά στον συνάδελφο Παναγιώτη Βελέτσο αργότερα SV5QR πού πέτυχε μία επαφή σε CW με Αμερική και με ισχύ μόνο 1 Watt.

Τό επίσης αξιοθαύμαστο του περιστατικού αυτού ήταν ότι ο πομπός ήταν ιδιοκατασκευή, από σχέδιο του Handbook. Οι διαλέξεις του Πάνου του Σουρλάγκα. ήταν αξέχαστες γιατί ακούγαμε πράγματα για πρώτη φορά, όπως κάποια πολύ σπάνια κεραία τύπου κουρτίνας, ή οι κεραίες log-periodic πού αργότερα τις περιεργασθήκαμε στη Φωνή της Αμερικής.

Μία μεγάλη αποκλειστικό της των ημερών εκείνων ήταν οι Κυριακάτικες πρωινές εκπομπές σε AM στα 40 μ. με μαθήματα ΜΟΡΣ, διαλέξεις και ραδιοερασιτεχνικά νέα από την Βόρειο Ελλάδα Αυτό ήταν κάτι πρωτάκουστο για την εποχή και μας έδιναν ραπόρτα από την Κρήτη,

τά νησιά του Αιγαίου και κυρίως πάντα από ένα χωριό της Πελοποννήσου πού λεγόταν Κλειτορία, πάνω από τά Καλάβρυτα.

Αυτή η ειδυλλιακή εποχή άρχισε δυστυχώς να χάνει, έδαφος από τις μέρες πού κάποια μέλη μας είχαν δημιουργήσει στενότερες σχέσεις με συναδέλφους των Αθηνών και είχαν αρχίσει να πιέζουν το διοικητικό συμβούλιο, σαφώς κατόπιν παροτρύνσεων, για συνεργασίες συλλόγων κλπ. καθώς και ομαδοποιήσεις μέσα στους κόλπους της Ένωσης.

Η τεράστια !!! λέσχη επί της οδού Αρχιγένους Σαράντη 14.

Ενας σοβαρός λόγος πού συνέτεινε στις συζητήσεις πού γινόντουσαν ήταν και η δυσφορία ορισμένων μελών πού έπρεπε προκειμένου να ανανεώσουν τίς άδειές των στα δύο χρόνια, να προβούν υποχρεωτικά σε εγγραφή ΚΑΙ στην Ε.Ε.Ρ. αλλιώς η άδεια των θα ανακαλείτο.

Ιδού λοιπόν αμείληκτος ο 1244/72 με τά κλειδιά πού αναφέραμε σε άλλα κεφάλαια και σε τι απέβλεπαν. Όλα αυτά εβάρυναν το κλίμα. Κάποτε βέβαια απεδείχθη ότι η βεβαίωση ήταν αντισυνταγματική και καταργήθηκε. Μέχρι να επιτευχθεί όμως αυτό, ο Ραδιοερασιτεχνισμός στην Βόρειο Ελλάδα υπέστη σοβαρότατο πλήγμα ακόμη και του διχασμού. Η κατάσταση αυτή μας οδήγησε στην μετατροπή των Ενώσεων σε παραρτήματα της Ε.Ε.Ρ., πού ξεκίνησαν καλά, κατόπιν της συμφωνίας του Πηλίου.

Δυστυχώς όμως δεν ετηρήθη από πλευράς Αθηνών και η Ε.Ρ.Β.Ε. αναγκάστηκε να επαναδραστηριοποιηθεί, τραυματισμένη μὲν αλλά με αποφασιστικότητα, να μην δίνει πίστη σε υποσχέσεις πού στοχεύουν σε συγκέντρωση όλων των εξουσιών στην πρωτεύουσα. Η Τρίτη στέγη ήταν αυτή της οδού Σαλαμίνας στο κάτω άκρο της οδού Δωδεκανήσου. Εκεί ήταν το παράρτημα της Ε.Ε.Ρ. πλέον. Μία καλή αρχή. Ήταν μία αναλαμπή πού αποκλειστικά οφείλετο στο οργανωτικό δαιμόνιο του συναδέλφου SV2PK του Γεώργου του Κωτσίδα, που παρά τις δυσχέρειες πού συνάντησε στην διαδρομή του, έκανε σπουδαία δουλειά.

Ήταν όμως φανερό ότι απώτερος σκοπός του κεντρικού καταστήματος, (όπως αποκαλούσαμε τότε την Ε.Ε.Ρ.), ήταν η κατάργηση της συμφωνημένης αυτοδιοίκησης και η εγκατάσταση μιας διορισμένης Διοικήσεως, πράγμα πού δεν δεχόμασταν με τίποτε. Δεν νομίζω ότι πρέπει να πούμε περισσότερα για την περίοδο εκείνη.

Την ιδέα της ιδιοκτησίας πρὶν ακόμη φύγουμε από την οδό Λαγκαδά σε μία Γενική Συνέλευση την πρότεινα εγώ. Είχα πεί, συνάδελφοι την μερίδα του λέοντος την τρώει το ενοίκιο. Αν εξασφαλίσουμε στέγη, ότι χρήματα μαζεύουμε, θα τα διαθέτουμε σε μηχανήματα, κεραίες κλπ.. Τπήρξαν βέβαια μερικά χαμόγελα, αλλά δεν το έβαλα κάτω. Τους είπα, γελάτε σήμερα αλλά θυμηθείτε... μια μέρα, θα έχουμε ιδιόκτητη στέγη.

Μετά την επαναδραστηριοποίηση η Ε.Ρ.Β.Ε. στεγάστηκε σε ένα κατάστημα της οδού Αρχιγένους Σαράντη 14 ,στην περιοχή Μπότσαρη και άρχισε τον αγώνα της όπως εκείνη γνώριζε, τώρα όμως με περισσότερη δημοκρατία π.χ. Οι πόρτες ανοιχτές. Οποιος θέλει φεύγει. Οποιος θέλει μπαίνει και για το καλαμπούρι πρόσθετα εγώ και οποιος έφυγε, αν θέλει ξαναμπαίνει...

Πρόεδρος ο SV2TR ο Δημοσθένης ο Παπαγεωργίου. Πολύ καλή Διοίκηση, με το χιούμορ του Δημοσθένη περάσαμε καλά, το ενοίκιο όμως μας βασάνιζε και ο χώρος ήταν απελπιστικά στενός. Δεν βρίσκαμε καρέκλα να κάτσουμε. Πού να κάνουμε μαθήματα .... πού ήταν απολύτως απαραίτητα. Τά μέλη δυσανασχετούσαν. Ο Δημοσθένης έλεγε συνέχεια ... κάνουμε κοιλιά ... Είχε δίκαιο.

Τότε έκανε την εμφάνισή του μετά από πολλά χρόνια ένα ιδρυτικό μέλος μας. Ο SV2YC ο Δημήτρης ο Λύρας. Ήταν ένας πολύ δραστήριος άνθρωπος, αλλά και πολυάσχολος. Μαζί με τον Λύρα κάτι ακόμη φάνηκε στον ορίζοντα. Μία πιθανή βοήθεια από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ήθελε κάποια τρεχάματα αλλά είχαμε και νέο αίμα αυτήν την φορά και ο Λύρας σαν

τραπεζικός είπε κάτι ακόμη. Ίσους πάρουμε και κανένα δάνειο από την Τράπεζα πού εργαζόταν.

Τότε πήραν τά μυαλά μας αέρα. Το ακίνητο ερχόταν μόνο του. Οι προϋποθέσεις ήταν ευνοϊκές. Το πράγμα ήθελε δούλεμα, αλλά δεν φοβόμασταν, γιατί είχαμε άνθρωπο πού γνώριζε τί κινήσεις χρειάζονται. Γρήγορα έπρεπε να βγούμε στην πιάτσα να δούμε τι θα βρούμε. Κανένας δεν εκινείτο. Καλά πώς θα γίνει ... ελάτε πού είστε καλά παιδιά να σας δόσουμε μια λέσχη σε καλή τιμή.??????? Ηθελε τρέξιμο και δεν έτρεχε κανένας.

Τότε άρχισα να τρέχω μόνος, αλλά ήταν και τά τυπικά. Κάναμε Γενική Συνέλευση να πάρουμε το ΟΚ από τά μέλη και τότε διαπιστώσαμε το εξής ευτράπελλο. Είχαμε διστακτικούς. Άτολμους. Θα μπλέξουμε με χρέη, θα μπλέξουμε με δάνεια και αν δεν μπορούμε να πληρώσουμε τά χρέη; Και αν μας κάνουν κατασχέσεις; και έχουμε τραβήγματα; και έχουμε δικαστήρια; φέρανε την συντέλεια του κόσμου.

Ηρθε η ώρα της ψηφοφορίας και τότε είδαμε λευκά, είδαμε ΟΧΙ και, μας έκοψε υδρώτας. Φθάσαμε στην βρύση διψασμένοι και θα φεύγαμε χωρίς να ξεδιψάσουμε. Φοβήθηκα. Το ίδιο και πολλοί συνάδελφοι. Χάναμε την ευκαιρία. Πάντως η πλειοψηφία έλεγε ΝΑΙ.

Άρχισε όμως και κάτι άλλο για μένα πολύ δυσάρεστο. Άρχισαν αποχές από την Ένωση. Συνάδελφοι ΕΦΕΤΓΑΝ και μερικοί ακόμη δεν γύρισαν. Ηρθαν όμως άλλοι νέοι και πήραν την θέση τους. Το μοναστήρι νάσαι καλά έλεγε ο Λύρας.

Γύριζα τις γειτονιές και έφθασα στην Ανω Τούμπα, όπου βρήκα κάτι πού ήταν ακόμη γιαπί. Η πολυκατοικία τελειωμένη. Το ημιυπόγειο όμως ατελείωτο. Βρήκα τυχαία τον εργολάβο. Κάτι είπαμε, φάνηκε, ότι ταιριάζαμε. Ποιόν να ειδοποιήσω. Βρήκα έναν τηλεφωνικό θάλαμο και το μόνο τηλέφωνο πού θυμόμουν ήταν του SV2PU, του συγχωρεμένου του Σωτήρη του Καρακάση. Κλείστο γρήγορα μου είπε. Μην φάχνεις κανέναν. Κλείστο αμέσως. Γύρισα πίσω και έδωσα ένα ραντεβού. Εφθασε και ο Λύρας πού συνέχισε διπλωματικές επαφές αμέσως.

Κάναμε πάλι γενική Συνέλευση και είπαμε ξεκινάμε. Τότε ξεσπάθωσε και ο Λύρας πού εξήγησε στους επιφυλακτικούς ότι, αν κολλήσουμε κάπου, το χειρότερο πού θα πάθουμε, θα είναι να μας το πάρουν. Τίποτε άλλο.

Έτσι άρχισε μία Οδύσσεια. Ένας δύσκολος αγώνας. Πήραμε μιά δόση από την Ε.Ο.Κ. Είδαμε όμως τί εστί Ε.Ο.Κ. Έπρεπε νά έχουμε συμμετοχή, σε κάθε παροχή και εμείς δεν διαθέταμε συμμετοχή. Ούτε επιχορήγηση... Έπρεπε να παρουσιάσουμε ότι πληρώναμε τους δασκάλους. Οι άνθρωποι δίδασκαν γιά την ψυχή του πατέρα τους. Να κάνουμε αποδείξεις πού δεν θα ήταν αληθινές; να κάνουμε όλοι δηλώσεις της εφορείας ότι εισπράταμε τά χρήματα; να κάνουμε καταλόγους ότι, αυτοί πού τους διδάσκαμε ήταν άνεργοι; και ηλικίας κάτω των 25 ετών;

Η λέσχη έχει ήδη αγοραστεί και ο εργολάβος αρχίζει την ανακατασκευή.
Το όνειρο γίνεται πλέον πραγματικότητα.

Φοβηθήκαμε. Ίσως άλλοι όλα αυτά τά έκαναν και ελάμβαναν τά χρήματα. Εμείς όμως δεν θελήσαμε, γιατί είχαμε τά μέλη, πού θα νόμιζαν άλλα αντ' άλλων. Έτσι η ΕΟΚ πήγε στην άκρη. Αλλά δεν ήταν η μόνη πού πήγε στην άκρη, γιατί και μία σίγουρη επιχορήγηση πήγε στην άκρη και άρχισαν τά δύσκολα. Μόνο με τις συνδρομές των μελών δεν βγαίναμε πέρα. Τά επιτόκια υψηλά, πανωτόκια, κατωτόκια, και κολλήσαμε.

Άρχισα κι εγώ ο αισιόδοξος να φοβάμαι. Ξυπνούσα την νύχτα και δεν έκλεινα μάτι. Θα μας έπαιρναν το ακίνητο και θα βγαίνανε αληθινοί οι απαισιόδοξοι. Ευτυχώς η τράπεζα κάποτε σταμάτησε να ανεβάζει το χρέος και περιέργως περίμενε. Τι περίμενε δεν μπόρεσα να καταλάβω, αλλά και

ο Λύρας δεν φαινόταν να ανησυχεί (εμφανώς τουλάχιστον), έλεγε περιμένετε.

Κάναμε θυελλώδεις Γενικές Συνελεύσεις και καταλήξαμε σε μία διαπραγμάτευση. Νά πάμε το χρέος πολύ μακριά και με μορφή κάποιου ενοικίου, θα δίναμε δόσεις στην τράπεζα, μέχρι αποπληρωμής. Στεγνώσαμε κυριολεκτικά, αλλά εκεί φάνηκαν οι γεροί τιμονιέρηδες πού ήταν στα προεδρεία μας.

Ο SV2CLS Ο Σάββας ο Καπνόπουλος και μετά ο SV2CLL ο Θόδωρος ο Παπαθεοδώρου, παλληκάρια με καρδιά, νοικοκύρεψαν τον σύλλογο και μία ωραία πρωία μας ανακοίνωσαν ότι, πληρώθηκε και η τελευταία δόση, έγινε και η άρση της υποθήκης και το ακίνητο είναι πλέον ιδιοκτησία μας.

ΝΙΚΗΣΑΜΕ.

QSL BUREAU

Ένας σωστός ραδιοερασιτέχνης τρία πράγματα σέβεται από την στιγμή που θα πάρει διακριτικό κλήσεως. Και τα τρία, ο σύλλογος στον οποίο ανήκει (αν ανήκει), και τα μαθήματα που έκανε ο σύλλογος (αν τα παρακολούθησε), τα γνωρίζει.

Είναι η υποχρέωσή του να είναι αυτό που λέμε στον διεθνοποιημένο όρο ACTIVE. Να είναι ζωντανός και τα μηχανήματα του να μην βρίσκονται σαν στοιχεία διακοσμητικά, αλλά να κάνει QSO.

Δεν έχει σημασία αν θα επιδιώκει DX, ή θα κάνει επαφές με Ευρώπη ή ακόμη και Βαλκάνια. Το θέμα είναι να ακούγονται Ελληνικοί σταθμοί στον αέρα και να είναι έντονη η Ελληνική παρουσία.

Από την πρώτη αυτή βασική υποχρέωση, έρχονται δύο άλλες. Η μία είναι η τήρηση του ημερολογίου σταθμού, που την υποχρεώνει ο νόμος και η δεύτερη, από τους κανονισμούς λειτουργίας ερασιτεχνικού σταθμού ασυρμάτου, που έχει καθορίσει η IARU, είναι αυτό που λέμε confirmation, δηλαδή η επιβεβαίωση της επαφής που έγινε με την ανταλλαγή της QSL κάρτας.

Ας πάρουμε τά πράγματα με την σειρά. Μόλις γίνει μια επικοινωνία έχουμε μπροστά μας το ημερολόγιο σταθμού όπου πρέπει να γραφεί ημερομηνία, η ώρα σε UTC, ο τρόπος με τον οποίο έγινε η επαφή, ραδιοτηλεγραφία, ή τηλεφωνία, το διακριτικό του ανταποκριτή, το report, η συχνότητα που έγινε η επαφή, το όνομα του ανταποκριτού, το QTH δηλαδή η πόλις, ακόμη και κάποιες ειδικές παρατηρήσεις π.χ. αν υπάρχουν παρεμβολές QSB, QRM, QRN κλπ.

Το ημερολόγιο το απαιτεί ο Νόμος και κανονικά πρέπει να το θεωρεί, ή να το επικυρώνει η αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου. Αυτό δεν έγινε ποτέ, και όσες φορές συνάντησα ημερολόγια σταθμού ήταν θεωρημένα από την τοπική Ένωση, ή δεν είχαν καθόλου θεώρηση, ή λυπάμαι που το λέω αλλά δεν υπήρχε καθόλου ημερολόγιο.

Νομίζω ότι αυτό είναι μια σοβαρή παράλειψη και μία ημέρα ίσως το Υπουργείο κάνει αιφνιδιαστικό έλεγχο, από όπου δεν γνωρίζω τι μπορεί να προκύψει. Αυτό το λέει ο νόμος.

Ως προς τον μηχανισμό της τηρήσεως, η πείρα μου edίδαξε ότι για να έχουμε ένα καθαρό και χωρίς μουντζούρες ημερολόγιο, καλό θα είναι η επαφή να γράφεται πρώτα σε πρόχειρο τετράδιο, ή χαρτί έστω, με πάντα τον κίνδυνο να χαθεί το χαρτί, ή ακόμη και το πρόχειρο τετράδιο και

να μείνει τελικά άγραφο το ημερολόγιο. Πάμε τώρα στο σοβαρό θέμα των QSL καρτών.

Επειδή η ανταλλαγή καρτών μέσω ταχυδρομείου είναι ιστορία πανάκριβη, η λύση είναι το QSL Bureau κατά την Γαλλική ορθογραφία ή QSL Buro , κατά την τηλεγραφική ορολογία. Σ' αυτήν την περίπτωση η Ένωση διατηρεί μία υπηρεσία πού διακινεί τις κάρτες.

Όταν είναι μία η Ένωση και όλοι οι ραδιοερασιτέχνες είναι μέλη σ' αυτήν, δεν υπάρχει θέμα. Η Ένωση θα πάρει και θα στείλει κάρτες, και το μέλος του συλλόγου με την συνδρομή πού πληρώνει δέχεται και την εξυπηρέτηση. Τι γίνεται με τα μη μέλη και συγκεκριμένα τά πολυάριθμα μέλη των τοπικών Ενώσεων, πού πληρώνουν την συνδρομή τους στον τοπικό σύλλογο;

Θα εγγραφούν σε δύο συλλόγους για να πάρουν ή να δώσουν τις κάρτες τους; Η αυτό θα γίνει αιτία να διαγραφούν από τον τοπικό σύλλογο και να μείνουν σ' αυτόν πού διαχειρίζεται τις κάρτες; Αν γίνει αυτό υπάρχει σοβαρό πλήγμα στους τοπικούς συλλόγους, πού θα μαραζώσουν και θα χαθούν και θα καταλήξουμε σαυτό πού πάντα φοβόμαστε, όλα να γίνονται στην Αθήνα και ραδιοερασιτέχνες να υπάρχουν μόνο στο λεκανοπέδιο. Ως τότε θα κοροϊδευόμαστε... Φτάνει πιά ...

Υπάρχουν και οι εμβλωματικές λύσεις σαν αυτήν πού δεχόμαστε σήμερα, αφού δεν βρίσκεται λύση και αφού το κράτος δεν ενδιαφέρεται να βάλει μια τάξη σε μια αταξία. Τώρα για να μην γελάσουμε, το κράτος δεν έχει άλλες σκοτούρες; με εμάς θα ασχολείται.

Εγινε λοιπόν μία λίστα στον αρχαιότερο σύλλογο και οι άνθρωποι λένε. Εμείς δεν ξέρουμε τίποτε. Δεν θέλετε να γίνετε μέλη μας, δικαίωμά σας. Αν θέλετε πάψετε να είστε και ραδιοερασιτέχνες. Αλλά αν θέλετε εξυπηρέτηση, πληρώστε. Μπείτε στην λίστα και θα σας εξυπηρετούμε. Δύο φορές τον χρόνο. Τόσο μπορούμε. Θέλετε; Θέλουμε.. Είναι σωστό; ΟΧΙ.

Μετά λένε ότι είμαι σχολαστικός, είμαι επίμονος, τοπικιστής και συνεχώς τα βάζω με τον παλαιότερο σύλλογο της χώρας μου, πού δόξα τω θεώ έχει προσφέρει τόσα πολλά στον ραδιοερασιτεχνισμό, και έχει στην δύναμή του τόσους εξαιρετικούς συναδέλφους, πού σέβομαι και αγαπώ.

Τα χρόνια περνούν, λύσεις δεν φαίνονται στον ορίζοντα. Βέβαια είναι και η Ομοσπονδία αλλά αυτή μοιάζει με μία βάρκα πού δεν τραβούν κουπί. Όσοι τραβούν προς μία κατεύθυνση, αλλά άλλοι εμπρός και άλλοι πίσω, με αποτέλεσμα να μένουμε στην ουσία ακίνητοι. Θα βρεθεί λύση;

Αμφιβάλω γιατί προσωπικά εγώ πρότεινα, αλλά την άκουσα μόνος μου την πρόταση, και δεν πρόκειται να επιμείνω άλλο. Ίσως μια μέρα κάποιο φωτισμένο μυαλό βρεί το αβγό του Κολόμβου. Μέχρι τότε άς περιμένουμε.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η Ε.Ρ.Β.Ε. από το καταστατικό της, είχε σκοπό την διάδοση του ραδιοερασιτεχνισμού. Πώς θα την πραγματοποιούσε αυτήν την διάδοση, δεν ήταν κάτι πού την δυσκόλεψε από τις πρώτες της ημέρες.

Μόνη η παρουσία της λέσχης, πού δύο φορές την εβδομάδα, έδινε πληροφορίες, ήταν αρκετή στην αρχή να βοηθήσει πολλούς διστακτικούς να πλησιάσουν, έστω να τηλεφωνήσουν σαν πρώτη επαφή. Όταν άρχισαν μετά τις πρώτες συναντήσεις κάποιες διαλέξεις, κάποιες ομιλίες, έγινε φανερό ενόψει μάλιστα της πρώτης εξεταστικής περιόδου ότι κάτι πιο οργανωμένο χρειαζόμασταν. Έπρεπε να κινηθούμε. Το Διοικητικό Συμβούλιο γρήγορα πήρε τις αποφάσεις του και αμέσως έφθασε στο ποιός...Δηλαδή ποιός, ή καλύτερα ποιοί, θα ήταν οι δάσκαλοι πού θα δίδασκαν.

Με μεγάλη χαρά και εκεί πού δεν το περιμέναμε βρέθηκαν ηλεκτρολόγοι πού δήλωσαν ότι είναι σε θέση να διδάξουν με αποσπασματικά μαθήματα, δηλαδή όχι συστηματικά από κάποια αρχή, αλλά σε ένα είδος διαλέξεων, θα ανέλυαν διάφορα βασικά, μαθήματα ηλεκτρολογίας.

Ο SV2JJ με καινούργιο GROUP διδάσκει σήματα MORSE

Ήρθε η σειρά του ΜΟΡΣ και τότε διαπιστώσαμε ότι διαθέσιμος ήταν μόνο ο υποφαινόμενος σαν αποφοιτήσας από την σχολή Εφέδρων Αξιωματικών των Διαβιβάσεων. Το πρόβλημα ήταν μόνο ότι από την σχολή Αξιωματικών

είχα βγεί το 1948 με 60 γράμματα το λεπτό και φθάσαμε το 1974, είχαν περάσει καμιά 25αριά χρόνια.

Ευτυχώς το ΜΟΡΣ είναι σαν το ποδήλατο, ή τό κολύμπι. Όταν το μάθεις, δεν το ξεχνάς εύκολα. Και έτσι έγινε η αρχή και μάλιστα με ΜΟΡΣ και μαθητές τον σοβαρώτατο αριθμό 1. Είχα έναν μαθητή τον Γιώτη τον Γιανναράκη, μετέπειτα SV2LQ πού σε έναν μόνο μήνα ήταν φαινόμενο. Μάλλον ταλέντο, γιατί πέρασε τον δάσκαλο του και χείρισε κοντά 90 γράμματα. Έτσι το πρωτόγονο διακριτικό SV2CH/C έφθασε να ακούγεται σε CW στα πέρατα της οικουμένης π.χ. Αργεντινή.

Τα χρόνια πέρασαν. Τά μαθήματα πάντοτε δωρεάν. Οργανώθηκαν καλύτερα με ΜΟΡΣ, ηλεκτρολογία, κανονισμούς, χειρισμό συσκευών και πρακτική traffic, δηλαδή τι ενδεχομένως θα συναντήσουν όταν καθίσουν στον ασύρματο μπροστά.

Εδώ πρέπει να αναφερθούν οι δάσκαλοι της ηλεκτρολογίας πού ήταν καταπληκτικοί. Αρχίζοντας από τον πολύ θεωρητικό SV2TA τον Κώστα τον Χριστοδούλου, και τον SV2PU τον Σωτήρη τον Καρακάση, σήμερα silent-key.

Εκεί όμως πού φθάσαμε στην τελειότητα ήταν η περίπτωση του SV2AOG του Γιώργου του Λαμπρίδη, με τις θαυμάσιες σημειώσεις του, πού σήμερα ακόμη σαν ένα σύγγραμμα, πολύ περιποιημένο στην εμφάνιση από την λέσχη, αποτελεί ένα ωραιότατο βοήθημα για τους υποψηφίους ραδιοερασιτέχνες.

Ένα φαινόμενο πού από την αρχή δυσκόλεψε τον θεσμό των μαθημάτων της Ε.Ρ.Β.Ε. ήταν η δωρεάν προσφορά των, σε όποιον επιθυμούσε να τα παρακολουθήσει. Ήταν μια πολύ δημοκρατική και προοδευτική προσφορά στον ραδιοερασιτεχνισμό, πού σε κάποιο σημείο υστερούσε, και έφερνε αρνητικό αποτέλεσμα.

Ίστερούσε στο ότι, τα παρακολουθούσαν άσχετοι με τον σύλλογο μας ενδιαφερόμενοι, πού παρουσιαζόταν περιστασιακά στα μαθήματα. Συνέβαινε λοιπόν να γεμίζει η αίθουσα με αγνώστους πού ερχόντουσαν όποτε βόλευε και εξαφανιζόταν χωρίς να πούνε ούτε ένα ευχάριστώ στο προεδρείο της Ένωσης. Ακόμη κάτι άλλο. Μέ την ύπαρξη και άλλων συλλόγων ερχόντουσαν στα δικά μας μαθήματα και όταν τελείωναν εγγραφόντουσαν αλλού. Δηλαδή είμασταν δωρεάν φροντιστήριο.

Έτσι και με κάποιες αντιδράσεις, πάρθηκε τελικά η απόφαση τά μαθήματα να γίνονται μόνο σε μέλη της Ένωσης. Οπότε, όποιος ήθελε να παρακολουθήσει ενεγράφετο πρώτα ως μέλος και μετά σκεπτόμενος ότι πλήρωσε, ερχόταν ανελλιπώς στα μαθήματα και μετά την επιτυχία του πλέον

πού είχε περισσότερες πιθανότητες, έμενε σαν κανονικό μέλος στη δύναμη της Ένωσης μας.

Με τον καιρό οι εξετάσεις απλοποιήθηκαν. Πρώτον από την βαθμολόγηση του ΜΟΡΣ πού υποβίβαζε από το 10 έναν βαθμό κάθε 4 λάθη ή παραλείψεις. Αυτό το πήγαν σε 25 λάθη ή παραλείψεις, οπότε η εξέταση στο ΜΟΡΣ εξευτελίσθηκε, γιατί βλέποντας τον Νόμο, από ένα κείμενο πού αφαιρείται το Α αυτό το κείμενο καταντά μη αναγνώσιμο. Δεύτερον ότι σιγά - σιγά κατηγορήθη η εξέταση επί των συσκευών και τούτο γιατί ποτέ το Ίπουργείο δεν διέθετε συσκευές για τις εξετάσεις και προσκόμιζαν οι σύλλογοι ότι τους βόλευε.

Και κάτι ακόμη πού το καταλογίζομε στις αδυναμίες της Νομοθεσίας μας. Δεν γίνεται καμία εξέταση ικανότητας του υποψηφίου να πραγματοποιήσει μία ασύρματο επαφή στον αέρα, με αποτέλεσμα όταν πάρουν διακριτικό να μην είναι σε θέση στην αρχή τουλάχιστον να αρθρώσουν μία λέξη. Ποτέ δεν είναι αργά.

Σαν κατάληξη νομίζω ότι πρέπει να γίνει κατανοητή η προσφορά των τοπικών ιδιαίτερα οργανώσεων πού κάνουν μαθήματα στους υποψηφίους ραδιοερασιτέχνες. Είναι πολύ σημαντικό από του να ψάχνει κανείς στα βιβλία να υπάρχει κάποιος πρόθυμος να του εξηγήσει μια απορία.

Στην Αμερική βγήκε η πρώτη περίπτωση του Elmer, πού υπομονετικά έδειξε στο γειτονόπουλο πώς μιλάνε στον ασύρματο, και μετά το παράδειγμά του έγινε συνήθεια και πολλοί Elmer δίδαξαν τις χιλιάδες των Αμερικανών συναδέλφων μας.

Ας στείλουμε λοιπόν και εμείς στους δικούς μας ανιδιοτελείς δασκάλους ένα απλό ευχαριστώ, πού ομολογώ είναι πάντα χαρά ,όταν περασμένες 11 η ώρα το βράδυ, ακόμη να λένε πές κι' άλλα δάσκαλε.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Από το καταστατικό της Ένωσης σε κάθε εκλογή, ψηφίζεται μία πενταμελής Διοίκηση, η οποία θα εκλέξει ένα μέλος για Πρόεδρο, έναν για Αντιπρόεδρο, έναν για Γενικό Γραμματέα, έναν για Ταμία και έναν για Σύμβουλο. Το βάρος των εργασιών πέφτει πρώτον στον Ταμία που πρέπει να βρίσκεται πάντα παρών στο γραφείο για να δεχθεί όποιο μέλος θελήσει να πληρώσει την συνδρομή του, ή να προσφέρει χρήματα για τον σύλλογο. Απλά είναι αδικαιολόγητο, να θέλει κάποιος να πληρώσει και να μην βρίσκεται ο ταμίας να πάρει τὰ χρήματα.

Δεύτερος σε βάρος εργασιών είναι ο Γενικός Γραμματέας που δεν είναι τόσο απαραίτητο να είναι πάντα παρών, αλλά έχει να διεκπεραιώσει μια γραφειοκρατία χωρίς την οποία η Ένωση είναι ανύπαρκτη. Όποτε ο Γενικός ολιγόρησε, η Ένωση έπεσε σε αφασία. Είναι πολύ εύκολο να το καταλάβουμε. Πρώτο βιβλίο είναι το βιβλίο πρωτοκόλλου. Αν αυτό μένει λευκό, ο σύλλογος πεθαίνει. Δηλαδή δεν λαμβάνει έγγραφα και αντιστοίχως δεν στέλνει έγγραφα.

Και όταν κάποτε αστεειζόμενοι είχαμε ρωτήσει τα μέλη μας τι είναι καλύτερο να παίρνουμε έγγραφα, ή να στέλνουμε, κέρδισε η άποψη ότι καλύτερα είναι να στέλνουμε γιατί αυτό υποδηλεί την ύπαρξή μας. Είμαστε αυτοί ... Κάνουμε αυτό. Θέλουμε αυτό. Προτείνουμε εκείνο. Επιδιώκουμε το άλλο.

Από την στιγμή που έρθει ένα έγγραφο θα το θέσει υπόψη του Προέδρου ή σε απουσία του, του Αντιπροέδρου και ανάλογα με τό τί απόφαση θα πάρει ο Πρόεδρος θα τεθεί θέμα στην επόμενη συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου. Αυτά τα θέματα τα γνωρίζει ο Γενικός και τα θέτει προς συζήτηση μέχρι να αντιμετωπισθούν, ή να απορριφθούν. Ποτέ δεν αφήνει θέμα σε εκκρεμότητα. Το κάθε θέμα κλείνει με απόφαση, και ευθύνη του είναι αφού καθαρογραφούν οι αποφάσεις να δίνει το βιβλίο σε όλα τὰ μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου για υπογραφή.

Σημαντικό ακόμη είναι το βιβλίο πρακτικών των Γενικών Συνελεύσεων γιατί μέσα από αυτό βγαίνει η δράση και η εξέλιξη της Ένωσης. Δεν πρέπει να αργεί η ενημέρωσή του μετά την καθαρογραφή των σημειώσεων του γραμματέα της Γ.Σ. Αν αργήσει η καθαρογραφή και η ενημέρωση, μπορεί να ξεχασθούν σημαντικές αποφάσεις και να μην υπάρξει πρόοδος.

Με εντολές του προέδρου ετοιμάζει τα εξερχόμενα έγγραφα και αφού τα εγκρίνει και τα υπογράφει ο Πρόεδρος και καταγραφούν στο πρωτόκολλο, αποστέλλονται χωρίς καθυστερήσεις στον παραλήπτη. Γενικό συμπέρασμα

είναι μια πολύ σοβαρή εργασία και πάντα βγαίνει το ότι ένας σύλλογος πάει καλά, γιατί έχει έναν γερό και δραστήριο Γενικό Γραμματέα.

Εκτός από το Διοικητικό Συμβούλιο, στην διοίκηση του συλλόγου συμβάλλουν και οι Επιτροπές. Αυτές απαρτίζονται από 2-3 ή περισσότερα μέλη και βοηθούν την Διοίκηση να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις της. Πρώτη και σημαντική Επιτροπή είναι η Τεχνική Επιτροπή που έχει σαν μέλη τους καλύτερους τεχνικούς της Ένωσης που κρατούν σε καλή κατάσταση τον εξοπλισμό που διαθέτει ο Σύλλογος. Δηλαδή συσκευές, επαναλήπτες, κεραίες κ.λ.π.

Μία εξίσου πολύ σημαντική επιτροπή είναι η Εκπαιδευτική Επιτροπή που αποτελείται από έναν Πρόεδρο που είναι συνήθως ένας από τους παλαιούς δασκάλους της Ένωσης και τον κυρίως δάσκαλο που διδάσκει το μάθημα της ραδιοτηλεγραφίας. Δίδεται πάντα πολύ προσοχή στο μάθημα αυτό, γιατί αυτό απαιτεί δάσκαλο, ενώ την Ραδιοηλεκτρολογία μπορεί να την διαβάσουν από τα βιβλία όπως και τους κανονισμούς που σπάνια τους διδάσκουμε.

Τελευταία όμως επειδή υπήρξαν αρκετές απώλειες από το μάθημα της Ραδιοηλεκτρολογίας γίνεται προσπάθεια να μούνε και ορισμένα μαθήματα όπως συνέβαινε στο παρελθόν. Ιδιαίτερα για τό μάθημα ΜΟΡΣ ακολουθείται κάποιο σύστημα που χρησιμοποιούσε ο στρατός με μικρές παραλλαγές και ο εκάστοτε πρόεδρος της επιτροπής συστήνει να ακολουθείται το βιβλίο και ο τρόπος διδασκαλίας που προτείνει, γιατί τίποτε δεν λειτουργεί, άν δεν τηρείται το σύστημα και απλά χειρίζονται γράμματα όπως τύχει.

Βέβαια κάθε δάσκαλος έχει και τά ιδιαίτερα δικά του σημεία που δίνει προτεραιότητες, αλλά βασικά η διδασκαλία στηρίζεται στο βιβλίο των 9 μαθημάτων που προτείνει και η ARRL. Τίποτε δεν γίνεται τυχαία. Άλλες επιτροπές που συνήθως είναι και βραχύβιες, είναι αυτές που φροντίζουν για την διοργάνωση FIELD DAYS, εκδρομών, HAM FEST, Χορών και κατεδαφίσεων και τέλος μία Επιτροπή στην οποία υστερούσαμε πάντα ήταν αυτή των δημοσίων σχέσεων που ευτυχώς στην άοκνη προσπάθεια του SV2GS βγαίνουμε ασπροπρόσωποι.

Η Ε.Ρ.Β.Ε. διαβαίνει στον χρόνο. Μέλη νέα έρχονται, δυστυχώς έχουμε silent keys, έρχονται νέοι, υπάρχει η παρέα των γερόντων που καμαρώνουν τα όσα βλέπουν στον σύλλογο και η ζωή συνεχίζεται.

ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟ

ΕΛΛΑΔΑ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κλείνω την μικρή ιστορία της Ε.Ρ.Β.Ε., αφιερώνοντας λίγες λέξεις για τους αγαπητούς μου συναδέλφους ραδιοερασιτέχνες, πού 25 χρόνια, είχα την χαρά να τους διδάξω Ραδιοτηλεγραφία και ομολογώ ότι απέδειξαν όλοι τους ότι ήσαν χαρισματικοί άνθρωποι.

Έδωσαν εξετάσεις στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου και πέτυχαν. Πιό πολύ όμως πέτυχαν στις εξετάσεις μέσα στην Ένωσή μας και έδειξαν ότι έχουν πράγματι ταλέντο. Το ταλέντο των Ραδιοερασιτεχνών. Έχουν όμως και την αγάπη στον σύλλογο και όλοι δούλεψαν και δουλεύουν για να υπάρξει αυτό που λέγεται ΕΝΩΣΙΣ ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Για το τάλαντον βρίσκουμε στους αρχαίους μας προγόνους, ότι ήταν η ζυγαριά, η πλάστιγξ αλλά ακόμα έτσι ονόμαζαν και τις μονάδες βάρους ή τα νομίσματα. Πέρα από αυτά όμως το τάλαντον είχε και μία ακόμη έννοια, αυτήν του φυσικού προσόντος, το χάρισμα, πού έφτανε καμιά φορά στην ιδιοφυΐα. Δεν θα ασχοληθούμε με αυτήν, λόγω σπανιότητας, τό ότι έχουμε όμως κάποιο χάρισμα όλοι το παραδέχονται και όχι μόνον το έχουμε, αλλά και το αξιοποιούμε όπως αναφέρει κάπου και η θρησκεία μας.

Τώρα αν από ανάμεσα μας, ή από ανθρώπους σαν εμάς, έφθασαν κάποιοι να χαρακτηρισθούν ιδιοφυείς είναι αλήθεια. Ίπήρξαν και ιδιοφυείς, αν κρίνουμε τά όσα προσέφεραν ραδιοερασιτέχνες στην ραγδαία εξέλιξη των τηλεπικοινωνιών. Θυμόμαστε την χαρά μας όταν επισκεφθήκαμε δύο φορές την ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, και με έκπληξη είδαμε ότι ανάμεσα στους υψηλόβαθμους υπαλλήλους και τεχνικούς ήταν Αμερικανοί συνάδελφοι μας ραδιοερασιτέχνες.

Για τον δεσμό με την Ένωση θυμόμαστε τον ονομαστό γεωπόνο από την Έδεσσα πού τότε φοιτητής έλεγε... περιμένω πότε θα έρθει Δευτέρα και Τετάρτη, να πάω στην Λέσχη μας. Θυμόμαστε έναν διάσημο γιατρό (δυστυχώς silent key) καθηγητή πανεπιστημίου πού μαζί με ένα μέλος του Δ.Σ. του συλλόγου μας γονατισμένοι να σφουγγαρίζουν την αίθουσα.

Θυμόμαστε την λύπη πού δοκιμάσαμε όταν ένα δυναμικό γκρούπ με τους καλύτερους χειριστές μας διεγράφη από την δύναμη μας, για να ιδρύσει άλλον σύλλογο, και να πάει στο Άγιον Όρος. Είπαμε τότε στην χώρα πού γεννήθηκε η Δημοκρατία ο καθένας κάνει τις επιλογές του και ήταν

αδύνατον να ξεχάσουμε ποτέ ότι για αυτό το δημοκρατικό δικαίωμα, αγωνίσθηκε σκληρά η Ε.Ρ.Β.Ε. να τό έχουν όλοι οι Έλληνες ραδιοερασιτέχνες, δηλαδή να ανήκουν εκεί πού επιθυμούν.

Ας τους χαρίσουμε όλους λοιπόν γενικά, ένα μπράβο και ένα μεγάλο ευχαριστώ, για όσα προσέφεραν και για όσα κάθε μέρα προσφέρουν στην Ραδιοερασιτεχνική ιδέα, στο Ραδιοερασιτεχνικό κίνημα όπως έλεγε ο αείμνηστος G3FNJ ο Norman και τέλος για το ότι δεν χαραμίζουν τις ελεύθερες ώρες τους, αλλά τις αξιοποιούν με το τάλαντο πού διαθέτουν για το δικό τους καλό, αλλά και για το καλό της Ελλάδος.

S V 2 J J

Η ανταμοιβή όλων μας είναι αυτά τα χαμόγελα.